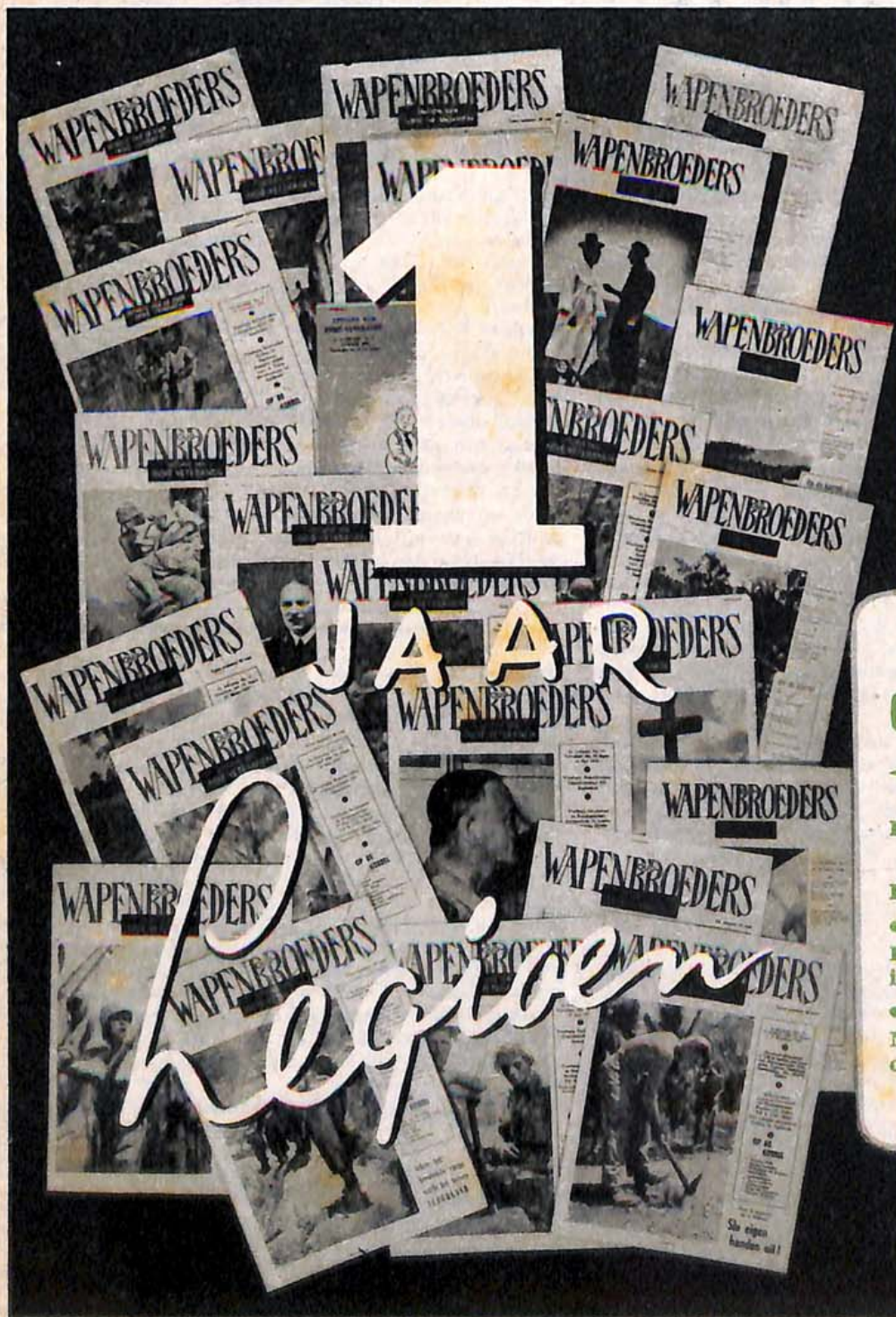

WAPEN^{oud-}BROEDERS

UITGAVE
VETERANEN LEGIOEN
NEDERLAND

1e Jaargang no. 25

14 November 1952

★

Secr. penm. V.L.N.
Postbus 172
Tel. K 1710-30163
Postgiro 581684
Leiden

★

Redactie-adres:
Smedenstraat 47
Telef. K 6700-4930
Deventer
Postgiro 9541
Apeldoorn

Op de korrel

★

Enquête

Een jaar V.L.N.

• Russisch optreden
in Azië en Afrika

• Neerlands
onafhankelijkheid

Kent U ze nog ??

LUCTOR ET EMERGO

ZEELAND

Wie kent niet deze spreuk, waaronder de Zeeuwen eeuwenlang geworsteld hebben voor het behoud van hun land. Het „Ik Worstel En Kom Boven” is voor een Zeeuw meer dan een wapenspreuk. Dit is een vaste overtuiging, een axioma, een dogma, een uiting van geloof.

Welke Zeeuw heeft in 1944 niet met een brok in de keel naar de vernieling van zijn land gekeken, toen dit opgeofferd moest worden voor de bevrijding van Europa? En welke rechtgeaarde Zeeuw heeft toen niet met vaste overtuiging — ja, met eerbied — gezworen: „Ik worstel en kom boven”? Thans zeggen zij met gerechtvaardigde trots en onuitsprekelijke voldoening: „Zeeland kwam weer boven”.

Dit „boven komen” kon alleen geschieden omdat elke Zeeuw, alle kleinere geschillen en verschillen op zij kon zetten, omdat zijn Zeeland op het spel stond. Vriend en vijand werkten eerlijk samen voor het behoud van hun Zeeland. Alles werd ondergeschikt aan dat ene grote doel: ons Zeeland.

Zulk een éénheid heeft elke zeeman gekend, als het er om ging zijn schip van ondergang te redden. Dan wordt „overal” gemaakt. Dan blijft niemand in de kromhouten. Hoe slecht de onderlinge verhouding aan boord ook geweest moge zijn, in tijden van nood werkt elk opvarende van harte mee en worstelt voor dat ene grote doel: Behoud van schip en mensenlevens.

Zulk een éénheid hebben wij allen ook gekend in de bezettingsjaren, toen Nederland gered moest worden. Toen worstelden alle Nederlanders, zonder onderscheid van rang, stand, geloof of politieke overtuiging, eerlijk tezamen voor dat ene grote doel: De bevrijding van Nederland.

Thans gaat het voor ons om het Legioen en zijn doelstellingen. De doelstellingen kunnen eerst worden bereikt, nadat het legioen zelf innerlijk door en door sterk en gezond is. De eerste doelstelling van elk legionnair dient dus te zijn: het Legioen.

Een allereerste vereiste om deze eerste doelstelling te verwezenlijken is, dat elk legion-

nair de mentaliteit heeft van de rechtgeaarde Zeeuw en de rechtgeaarde Zeeman. Daardoor zal de legionnair de kracht en de moed hebben om alles op te offeren voor dat ene grote doel: een sterk en gezond eensgezind legioen.

Hiertoe zal de legionnair zich echter van de vroege morgen tot de late avond moeten voorhouden, dat hij moet worstelen om boven te komen, worstelen om zich te kunnen stellen boven die alledaagse twistjes, worstelen om alle gevoelens van haat, nijd, jaloezie en wrok te onderdrukken, worstelen om te vergeten, dat legionnair zo en zo hem toen en toen eens minder netjes of minder prettig behandeld heeft, worstelen om tot de overtuiging te komen, dat een verschil in godsdienst of politiek, samenwerking op ander gebied nog niet uitsluit, worstelen om achterdocht en ongegrond wantrouwen in de kiem te smoren.

Kortom de legionnair moet van 's morgens vroeg tot 's avonds laat worstelen om een goed mens te zijn, die alles voor een ander over heeft en alles zal doen om de fouten in het legioen te verminderen en ten slotte geheel te doen verdwijnen.

Dit wil niet zeggen, dat hij een Jorisje Goedbloed moet zijn, die alles maar goed vindt, integendeel, hij moet de moed hebben onjuiste toestanden met open vizier te behandelen en anderen op hun fouten te wijzen. Hij zal daarbij ongetwijfeld niet altijd onmiddellijk appreciatie ontmoeten, maar wel lange tenen, achterdocht en ongegrond wantrouwen en wellicht ook de allerergste kanker in ons Legioen (en daarbuiten): de roddelarij. Hij zal echter moeten doorgaan met worstelen en dan zal ons legioen eenmaal bovenkomen.

Een goede zaak — mits goed aangepakt — kan niet falen.

B.

P.S. Meen nu niet dat schrijver dezes zo'n Brave Hendrik is. Onder het schrijven heeft hij menige slechte eigenschap bij zich zelf ontdekt. Hij wenst echter het legioen te verbeteren en tracht bij zichzelf te beginnen.

ENQUETE

Naar aanleiding van het één-jarig bestaan van ons Veteranen Legioen Nederland hield de Redactie van ons lijf-orgaan een enquête onder het huidige Hoofd-Bestuur met de grote vraag: „Hoe denkt U over de opbouw van ons Legioen in de naaste toekomst?”

Door ruimtegebrek werd deze enquête in twee gedeeltes gesplitst en vindt U het andere gedeelte in de eerstvolgende O.W.

Redactie O.W.

Romswinkel

Bij de aanvang van het tweede jaar van het Veteranen Legioen komt de vraag op, wat zal dit jaar ons brengen? En het antwoord daarop kan niet rooskleurig zijn, want de weg naar ons uiteindelijk doel is heel lang en heel zwaar. Het komende jaar zal ons vele moeilijkheden en teleurstellingen brengen, maar schrikken wij daarvoor terug? Neen, nooit! Hoe groter de moeilijkheden, hoe harder wij moeten en zullen werken om samen ons doel te bereiken.

Wat is ons doel? Een krachtig en zelfbewust Volk, een krachtige doelbewuste Regering en een krachtig, welvarend Nederland, dat, onder ons geliefd Vorstenhuis van Oranje, met ere zijn plaats inneemt in de rij der volkeren.

Hoe kunnen wij dat doel bereiken? Door eerst te zorgen zelf krachtig en doelbewust te zijn; door in onderlinge samenwerking een hechte en solide Vereniging op te bouwen — let wel, dit is geen doel, maar het middel om tot het doel te geraken — en daarna moeten wij ieder voor zich in eigen omgeving en allen tezamen als Vereniging onze idealen en doelstellingen uitdragen.

Men heeft mij wel eens gevraagd: „wat moeten wij doen? alleen maar leden werven en een speldje kopen? wij willen meer doen, actief zijn”. Welnu, het antwoord luidt zeer kort en beknopt als volgt: zorgt dat U een goed en actief Legionnair wordt, die door

zijn gedrag en levenswijze de achting en het vertrouwen van iedereen verwerft; bereidt U voor op de taak onze idealen op een goede en duidelijke wijze uit te dragen door Uzelf te bekwamen in het op duidelijke wijze uitspreken van Uw gedachten; stelt U op de hoogte van de politieke samenstelling en ontwikkeling in ons land en van de sociale, economische en politieke vraagstukken in onze verhouding tot het buitenland, want op elke Nederlander rust de verantwoordelijkheid voor de wijze waarop ons land en volk worden geregeerd en hoe onze betrekkingen met het buitenland worden geregeld. Weest verder een goed en een actief lid van uw afbijekomsten en brengt uw stem uit wanneer een beslissing moet worden genomen of iemand voor een bestuursfunctie moet worden verkozen en bedenkt daarbij steeds op welke wijze ons doel het best wordt gediend. En zij, die een functie in onze organisatie vervullen, dienen zich steeds bewust te zijn van de verplichtingen en de verantwoordelijkheid die zij op zich genomen hebben en vergeet uw eigen belangrijkheid, want die speelt voor het uiteindelijke doel geen enkele rol!

En nu, met vereende krachten voorwaarts naar ons doel in het belang van ons Vorstenhuis en ons Vaderland.

N. Romswinkel

Den Haag, 3 Nov. '52.

Vervolg op pagina 5

WAPENBROEDERS

GEVALLEN IN KOREA

SOLDAAT 1e KLAS F. W. FAMA,
legernr. 310824101 op 23 October '52.
De Soldaat 1e klas Fama, geboren op 24 Augustus 1931, van het 1e Regiment „Genietroepen”, was gehuwd en afkomstig uit Utrecht.

SOLDAAT J. W. GOREL,
legernr. 261027224 op 23 October '52.
De Soldaat Gorel, geboren op 27 October 1926, van het Regiment „Aan- en Afvoertroepen”, was ongehuwd en afkomstig uit Denekamp.

EISENHOWER

*President
van Amerika*

Een biografie van een Generaal met indrukwekkende staat van dienst, populair in Amerika, maar ook in Europa.

God geve hem de kracht in deze zo moeilijke tijd de vele problemen op te lossen tot heil van de hele wereld!

De Veteranen zien met vertrouwen de toekomst onder zijn leiding tegemoet.

R.

Dwight David Eisenhower..... Geboren te Denison, Texas, op 14 October 1890..... Groeide op in Abilene, Kansas..... Doorliep de Abilene High School en verliet deze in 1909..... Werd in 1911 tot de Militaire Academie van de Verenigde Staten in West Point, New York, toegelaten en verliet West Point in 1915 als tweede luitenant... Trouwde op 1 Juli 1916 te Denver, Colorado, met Mamie Geneva Doud. Zij behoren tot de Presbyteriaanse Kerk. Hun enige zoon, Majoor John Eisenhower, dient op het ogenblik bij de troepen der Verenigde Naties in Korea.

Tussen 1915 en 1941 heeft Eisenhower talrijke militaire functies bekleed. In Panama werkte hij mee aan de opbouw van de defensie. Hij diende op de Philippijnen onder Generaal Mac-Arthur en in Frankrijk. In 1942 werd hij benoemd tot Opperbevelhebber van de Geallieerde Legers in Europa. Hij beraamde de invasie in Noord-Afrika en de invasie in Frankrijk, die op 6 Juni 1944 begon. Hij bleef tot November 1945 in Europa, keerde toen naar Washington terug om Chef Staf van het Amerikaanse Leger te worden..... legde zijn functie in October 1948 neer, om President te worden van de Columbia Universiteit in New York City..... In December 1950 keerde hij in militaire dienst terug om de leiding op zich te nemen van SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe - Het Hoofdkwartier van de Geallieerde Strijdkrachten in Europa). In Mei 1952 diende hij zijn ontslag in bij SHAPE. Een maand later trok Eisenhower zich terug uit het Amerikaanse Leger om de Republikeinse candidatuur voor het presidentschap van de Verenigde Staten te aanvaarden.

ENQUETE Vervolg

PASANEA

Het is naar mijn mening voorbarig nu een positief antwoord te geven op de vraag, hoe men zich de opbouw van het Legioen in de naaste toekomst denkt.

Het Legioen is immers een ideële, geestelijke beweging, die pijnlijk ingrijpt in de typische Nederlandse mentaliteit met al haar kenmerken. Twee zeer belangrijke van deze kenmerken noem ik in de eerste plaats de *behoudendheid* en in de tweede plaats de *onmacht om in groot verband te denken en te zien*, waardoor men zich liever achter de schotjes van de partijpolitiek terugtrekt.

Haalt men deze schotjes weg, dan voelt de man er achter zich verloren in de grotere ruimte. Hem is niet geleerd, dat de werkelijke grenzen van zijn persoonlijke belangen worden gevormd door de grenzen van Nederland. Als het hem geleerd was, dan waren die grenzen tot ver overzee geweest. In zijn behoudendheid realiseert hij zich nog niet, dat die grenzen nu al zeer eng geworden zijn.

Hij voelt zich democratisch, maar heeft een „leider” nodig, in dit geval dus de leider van zijn partij. Ziet hij de schotjes wegvallen, dan vraagt hij wederom om een andere leider, waar hij achteraan kan hollen. Hier nu zit o.m. de moeilijkheid bij de opbouw van onze

organisatie, die geen leider erkent, maar gebaseerd is op het nationale bewustzijn en wel met de volstrekte erkenning en eerbiediging van individuele rechten en vrijheden.

De behoudendheid kan bij de schotjesgeest gemakkelijk tot een Jan Saliegeest leiden, want de onmacht om in groot verband te zien verduistert de kijk op het gevaar, waarin het land op zeker moment verkeert.

Naast onze organisatorische opbouw, die in grote trekken in het Huishoudelijk Reglement van het Legioen is neergelegd, zal de geestelijke opbouw veel zorg eisen. Hierbij zullen nationale en internationale factoren een belangrijke rol spelen. Bij de snelle veranderingen in de internationale gebeurtenissen kunnen wij deze factoren nu niet overzien.

Maar wel moet het Nederlandse volk gewezen worden op het gevaar van verlies van eigen nationale zelfstandigheid bij het duistere spel van de grootmachten, voor wie de kleine staten slechts pionnen zijn, die desnoeds geofferd moeten worden op het grote internationale schaakbord van politiek en oorlog.

We kunnen niet genoeg wijzen op het gevaar, dat Nederland nu blijft bedreigen. Van de resultaten hiervan hangt de opbouw van het Legioen in de naaste toekomst af.

A. F. Pasanea.

★

★

VERBRUGH

Waarde vrienden van de redactie,

Er is geen ding op de wereld dat mag bestaan terwille van zichzelf; ook het Legioen niet. Alles, ook het Legioen, heeft een dienende taak, het moet nuttig zijn voor God en de mensen. En daarbij zeg ik: voor de Nederlandse mensen, voor ons Nederland. We zien een geweldige slapheid om ons heen; heel veel mensen hebben een regentenmentaliteit en willen alleen een plezierig leventje leiden, zonder hoger ideaal. Maar toch zijn er hier nog grote mogelijkheden; lang niet alle mensen zijn door die vergiftige bacil aangetast. Als ons volk een vast ideaal voor de ogen staat, als het weet dat het opkomt voor de onbedwingbare macht en de heilige deugd van de God hierboven, kan het enorme dingen doen. Wie Mij eert, zal Ik eren, zei Israels God tegen Eli, en dat geldt ook voor ons volk. Nu zeggen sommigen: „Maar God betekent voor ons niets, hoe kunnen we ons dáár nu voor inzetten?” Hierop zeg ik: — Dan zal het gloeiend nodig zijn, dat ieder daar eens achter komt. Het wemelt in ons land nog steeds van kerken, geestelijken en bijbels, dus dat moet niet zo moeilijk zijn. Het is nodig, dat er een nieuwe wind gaat waaien, waar vrije mensen in kunnen leven, voor niets bang in deze wereld dan voor

God. Wil ons volk groot, krachtig en welvarend worden, dan is er geen andere weg dan die van de geestelijke zelfdiscipline. Overal zien we de volken hun koppen opsteken met hun geestelijke discipline: in de Arabische landen met de Islam, in Duitsland weer met Deutschland über alles, bij Jozef met het wereldcommunisme en het Panslavisme door elkaar, bij Truman en Eisenhower met de 100% Amerikaanse democratie, ook in Dai Nippon rommelt het weer, en zelfs de negers steken hun kop op. Maar officieel Nederland is bang voor iedere geestelijke kracht en sukkelt liever met geheel Europa achterop. Daarom moet ieder van ons zich gereed maken voor onze eigen stormloop, de stormloop waardoor Europa eens geworden is wat het was, en waardoor ook Nederland eens geworden is wat het was. Dat was een stormloop die werd ingezet onder de vanen van het Kruis, en die daarbij overwon. Zich daarop voor te bereiden, dat is m.i. de taak van het Legioen. Daarvoor moet ieder zich aan een geestelijke tucht voor zichzelf wenen, daarvoor moet een kader worden gevormd, en daarvoor moet worden gestudeerd en geoefend in het debatteren met onze wil en ons verstand. Zó zullen uit onze rijen de mensen voortkomen, die zeer veel kunnen betekenen voor onze toekomst en voor ons vaderland. En ze zullen daarbij een gerust

geweten hebben. Bij die oefening lig je echter niet in de kussens; vooral niet als je 't een tijdje moet volhouden. Heel wat tegenwerking en laster zal men te boven moeten komen. En het ledental zal niet dadelijk naar de 100.000 lopen. Want op dit ogenblik voelen er meer mensen voor rust en pensioen dan voor zelftucht. Maar daarom moet iedere legionnair het voorbeeld geven en doorzettingsvermogen, hardheid voor zichzelf en trouw tot zijn leefregels maken. Trouw aan God, trouw aan Oranje en trouw aan Nederland. Wie hierdoor wordt afgestoten, of zegt, dat we toch rekening moeten houden met al

die mensen die ook wel lid van een Legioen wilden worden, compleet met soos, dans- en bridge-avondjes, maar voor die hardheid niets voelen, hoort niet thuis in het Legioen. En laat die ook niet langer kermen over het geestelijk verval van het Westen of zoiets. Want hij is er zelf schuldig aan. Hoe het Legioen moet worden opgebouwd? Zo, dat er een kader is, dat stipt de hand houdt aan deze leefregel. Anders lukt het niet, en hebben de oprichters veel te hoog gemikt, toen zij zeiden Nederland weer groot te willen maken.

Dordrecht, 1 Nov. '52

A. J. Verbrugh

Smitshuysen

Maastricht, 3 Nov. '52.

Gaarne voldoe ik aan het verzoek van de redactie enkele woorden te schrijven ter gelegenheid van het één-jarig bestaan van „Ons” Legioen. Zoals wij er na 1 jaar voor staan is op de vraag: „Hoe ziet U de opbouw van het Legioen in de naaste toekomst?” makkelijk een antwoord te geven. Het antwoord is eenvoudig: door het brengen van offers door ons allen gezamenlijk. Offers, omwille van de kameraadschap, de collegialiteit: een wezensmerk van ons Legioen.

Ik acht het voor de uitvoering van onze doelstellingen dan ook noodzakelijk, dat wij allen onvoorwaardelijk onze „plichten”, met

de lasten ervan, op ons nemen en onze „rechten” voorlopig „bevriezen”.

In de toekomst zullen wij dan eens kunnen zeggen, „wij hebben het gefikst”. Alleen dit „idee” zal later voor ons de enige beloning zijn voor de door ons gedane moeite.

Van ganzer harte hoop ik, dat het „Veteranen Legioen Nederland” in de naaste toekomst ons steeds beter zal leren offers te brengen omwille van ons land en volk. Geen eenvoudige opdracht.

En daarom een gelukwens bij de viering van het één-jarig bestaan van ons Legioen.

Gods onmisbare zegen op onze toekomstige zware, maar mooie taak.

Hoogachtend,

Ch. G. Smitshuysen

Dames

Naar mijn mening moet het Legioen worden een krachtige organisatie, die in zich verenigt allen, die bereid zijn hun beste krachten te geven voor ons Vaderland. Het mag zich daarom nimmer begeven op het gebied van partijpolitiek, maar moet zich houden aan de grote zaken, waarbij het bestaan van Nederland als zelfstandige zaak op het spel staat. Ook moet het los staan van een bepaalde kerkelijke richting, hoewel het de waarde van de godsdienst voor onze beschaving en de morele waarden van ons volk ten volle moet erkennen.

Men zal het Legioen niet zozeer moeten zien als een vereniging die zelf deze grote kwesties kan regelen. De taak ligt daar dat het ons volk bewust moet maken van zijn plichten als regeerders in een democratische staat, zodat de mensen in eigen omgeving de idealen van het Legioen ingang doen vinden

en deze dus in het volk doen leven. En in zeer bijzondere gevallen zal het Legioen als zodanig zijn stem moeten verheffen en spreken als het volksgeweten. Dit neemt echter niet weg, dat er ook eenvoudiger kwesties kunnen voorkomen, waarin een uitspraak gedaan kan worden om de mensen te wijzen op het verkeerde van algemeen ingeslopen gebruiken. De taak van het Legioen zal vooral een opvoedende zijn, dit brengt mede dat het werk van blijvende aard is.

Men zij indachtig, dat een land alleen gezond kan zijn als de geest, die het volk bezielt, goed is. Wil men derhalve zijn land dienen dan is de eerste taak te werken aan deze gezonde geest.

Deze taak is zeer zwaar, laat ons daarvoor niet terugschrikken.

Leve het „Veteranen Legioen Nederland”.

G. W. T. Dames

lid H. B.

In het nummer van 28 November hopen wij de toekomstverwachtingen van de andere Hoofdbestuursleden te publiceren.

OVER DE SLOOT

Ds. I. J. Vasseur, oud-veldprediker van 4-10-R.I. vraagt, waar al de jongens zitten, die Belijdenis des Geloofs deden aan boord van de „Nieuw Holland“, eind 1947. Ze waren van de „Huzaren van Boreel“, Mariniers, enfin de hele hap! Dan de jongens, die zulks deden op Pasen 1948 in Tjiandjoei. Hoe maken zij het? Wat doen ze? Hoe staat het met de gedane Belofte? Misschien willen ze hun oud-veld-pik eens iets laten horen?

4-10-R.I. moet wel een slap bataljon zijn, indien de veldprediker geen berichten krijgt. Maar laat het anders zijn!! Het adres is: Ds. I. J. Vasseur, H. v. Viandenstraat 1, Kampen. Laat de postbus bij de veld-pik overstromen, hij moet er weer midden in staan, dat zo goede vertrouwde, bij de ouwe hap.

De dominee schrijft ons nog:
(Legionnaires knoopt dat in jullie moede hoofd:) We houden ons ideaal in 't oog. Een sterk en moreel hoogstaand Legioen en de kracht Gods.

Wie heeft voor een legionnaire nog wat binnen- en buitenlandse postzegels voor zijn verzameling. Bij voorbaat hartelijk dank sobats! Adres: U. Dijkstra, Hemrik W 319, Fr. Jongens, laat die Dijkstra nu half November zwemmen in zijn postzegels! Zo ver is Friesland niet met de post! Stuur hem balen. Zo als het moet! De „Ouwe Jongens-geest!“

Sluitzegels V.L.N.

★
ze
zijn
★
er!!

Te bestellen: Wilhelminapark 19, Apeldoorn

Worden verzonden, na ontvangst van het geld op giro 9541 van Redactie O.W.

Prijs: per 10 vel f 0.75
per 100 vel f 7.50

Legionnaire Van de Berg schrijft!

Hartelijk dank voor de plaatsing in „Over de Sloot“. Ik heb thans al 9 brieven met prachtige postzegels ontvangen. Dus U ziet, dat was niet gek.

Red.: Het kan nooit gek genoeg. *Over de Sloot* toont de juiste geest, van het duimpje omhoog

„Een rottigheidje“

Ze waren na jaren weerom, en werden toen slap!!

Legionnaire v. Butselaar, Schoterweg 180 rood, Haarlem leende op de terugreis met de „Waterman“ aan de sobats Brouwer uit Stadskanaal en Jan Zeldenrijk f 15.— en rol-films. De afspraak was dat zij v. Butselaar foto's zouden sturen van de dodenherdenking van het bataljon en de thuisreis. Maar het resultaat „had je gedroomd“ en „isterniet“. Jongens, die adressen van Brouwer en Zeldenrijk moeten terecht. Ze zijn thuisgevaren met het Detachement „Midden-Java“. Dit was een „soepje“ van allerlei vergeten O.V.W.-ers, die bij diverse onderdelen als Staf „Tijger“ en „V“ Brigade gediend hebben.

Dat wordt een beetje I.D.-werk. Zo voor elkaar. Butselaar moet de foto's hebben van de doden-herdenking. Een van de grote herinneringen van ieder bataljon.

Wie helpt de Redactie aan een opgave van Gedenkboeken, die uitgegeven zijn.

In ons bezit zijn gekomen:

1-12-R.I.,
„E.M.“,
5-5-R.I.,
1-15-R.I.,
402 Bat. Inf.

Idem van Brigade, Bataljons en Compagnies-emblemen.

Gaarne inlichtingen, adressen en afbeeldingen op te zenden naar Redactie O.W. Legionnaire snuffel je kasten na.

Gezamenlijke Militaire Fondsen

Door een misverstand werd een artikel betreffende een collecte, te houden door de Gezamenlijke Militaire Fondsen voor nagelaten betrekkingen van gesneuvelde militairen, etc., niet geplaatst. Het betrof een oproep aan alle Legionnaires, een opjutter, hieraan volle medewerking te verlenen. Van deze plaats aan mevr. J. G. Roest Crolluis-Zeehuizen te Amsterdam onze welgemeende verontschuldiging. De volgende keer gebeurt het niet meer.

Een Generaal

verlaat
het
leger

Na een reunie in Utrecht op 25 October j.l. hebben de oud-strijders der „7 December” Divisie, verenigd in de Band Oud-Strijders „7 December”, afscheid genomen van de oud-commandant der Divisie, Generaal Dürst Britt, die de militaire dienst heeft verlaten.

Na de Reunie in „Esplanade”, wat een drankjes en verr..... daar heb je hem ook, het was djempol, werd de Generaal en zijn echtgenote in Tivoli ontvangen met het 7 December Lied begeleid door de Koninklijke Militaire Kapel. Hij werd toegesproken door de 2e Commandant der Divisie, Generaal-Majoor b.d. E. Engles met „Wij hebben nog wat te zeggen”. Generaal Engles herdacht dan plechtig de doden der Divisie, begraven op Menteng Pulu in Indonesië, in Holland en in Korea te Poesan. Verder spraken nog de Generaal-Majoor H. M. G. J. Lentz, oud-commandant der 3e Infanterie Brigade Groep der Divisie, de oud Kpl. Gringhuis namens onder-officieren, korporaals en manschappen en mej. Anneke Benz namens de vrouwelijke leden der Divisie, die ook namens de gehele Divisie een schrijf-machine, etc. aanbood. Daarna overhandigde de Generaal Engles een bloemstuk met een begeleidend schrijven van het Hoofd-Bestuur van het Veteranen Legioen Nederland aan de Generaal Dürst Britt. Gen. Engles had het daarna over Veteranen, die als proefkonijnen werden gebruikt (Red. Het Cabaret, dat die avond speelde, had eerst gespeeld voor de Afdeling Amsterdam, Wijk Zuid v.h.V. L. N. met enorm succes). Generaal Dürst Britt dankte de Divisie voor de enorme opkomst en de grote verrassing, die ze hem bereid had. En toen, de Reunie zat ons nog dik in het hoofd, het Zonnestraal-Cabaret met „3 jaar en 13.000 km. terug”, o.l.v. Gé Goudswaard.

Een bonte mengeling van soldaten-humor, muziek en show, met de „Generaal Dürst Britt Mars” en de „7 December Mars”, gespeeld door de Koninklijke Militaire Kapel. Herinneringen aan Batavia, buitenposten, Bandoeng en God mag weten waar, schieten door je hoofd met dit cabaret. Men zag de Knotswellsisters, de Dames Maoe en Taoe, de Hot Kuch Stampers, tropenkolder, enz. enz. Alles kan niet opgesomd worden, zo veel en goed, Het was djempol, de zaal stond op de kop. En die opmerkingen, 's avonds laat thuis, keek ik mijzelf nog eens aan om te kijken of ik nu in burger liep of het oude kloffe weer aan had.

Van deze plaats organisatoren, cabaret van hieraf een saluut! De „E.M.” kan terugzien op een zeer geslaagde reunie en prima cabaret-avond.

Levensschets

van Generaal-Majoor
H. J. J. W. Dürst Britt

Generaal-Majoor Henri Julius Jan Willem Dürst Britt werd geboren op 3 Juli 1894 te Zutphen. Hij ving zijn militaire loopbaan aan als Cadet bij de Koninklijke Militaire Academie op 5 September 1912. Na benoemd te zijn tot tweede Luitenant bij het 1e Regiment Vesting Artillerie op 12 Juli 1915, volgde zijn benoeming in diverse hogere rangen en werd hij op 15 Mei 1942 als Majoor in Duitse krijgsgevangenschap gevoerd.

Terug uit krijgsgevangenschap volgde op 2 October 1945 zijn benoeming tot Luitenant-Kolonel als lid van de Commissie Verantwoording Krijgsgevangen Officieren van de K.L. Vervolgens werd hij in de rang van Kolonel aangesteld bij de Staf Militair Gezag en gedetacheerd bij het Britse Rijnleger op 4 Maart 1946.

Niet lang daarna, op 29 Maart 1946 werd Kolonel Dürst Britt aangewezen als Commandant van de 1e Divisie „7 December” en belast met de vorming hiervan.

Op 12 Augustus 1946 vertrok hij per vliegtuig naar Indië, waarna op 1 September zijn benoeming volgde tot Generaal-Majoor.

In Indië was Generaal Dürst Britt behalve Commandant 1e en C Divisie „7 December”, geruime tijd Territoriaal Commandant West-Java. Op 14 September 1948 volgde een commando-wisseling en vertrok hij naar Nederland. Tenslotte werd de Generaal benoemd tot Bevelhebber van het 4e Militaire Gewest en werd de nieuw gevormde „7 December” Divisie weer onder zijn bevelen geplaatst.

Generaal-Majoor Dürst Britt is voorts drager van de volgende decoraties:
Onderscheidingsteken voor langdurige Nederlandse dienst als Officier;
Oorlogsherinneringskruis met gesp Nederland Mei 1940;
Commandeur in het Legioen van Eer;
Het Bronzen Kruis;
Ereteken voor Orde en Vrede met de gespen 1946, 1947 en 1948;
Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

VETERANEN 1 JAAR LEGIOEN NEDERLAND

Op 17 November is het een jaar geleden dat in een zaaltje van „Bagatelle” te 's-Gravenhage besloten werd tot de oprichting van het „Veteranen Legioen Nederland”. Het samenvallen van deze datum met Nederlands Onafhankelijkheidsdag is hierbij slechts toeval; de eerste eis voor de dag was dat het een Zaterdag moest zijn omdat er mensen uit alle delen van het land kwamen. Maar in ieder geval moeten wij deze datum nemen als de oprichtingsdatum van het Legioen.

Natuurlijk was er wel het een en ander aan vooraf gegaan. Voordat een vereniging kan worden opgericht moet er iemand zijn die het plan ertoe neemt en voorbereidingen treft. Die iemand was Ton Schilling.

Hij liep al maandenlang met het idee; eigenlijk een heel simpel idee. Het was niet zo best met Nederland, het holde achteruit en nergens was een flinke vastberaden groep te vinden, die bereid was zich tegen deze gang van zaken in te zetten en dul en duf liet ons volk alles maar over zich heen gaan. En toch was en is het niet onredelijk om nog wel wat van ons volk te verwachten, want nog zo kort tevoren had het getoond, dat er nog pit in zat, we hadden het krachtige verzet in het bezette Vaderland gehad en we kwamen zojuist uit Indonesië, waar dan de hoge politiek had verhinderd dat het werk van de ouwe jongens zijn bekroning vond en dit werk zelfs was tenietgedaan, maar waar deze ouwe jongens het toch maar hadden gedaan en goed gedaan. Alle delen van de strijdkrachten, niet alleen de vrijwilligers, maar ook de dienstplichtigen, die een doorsnee van ons volk tonen, hadden laten zien dat het nog mensen van stavast waren, bereid om zich in te zetten voor een ideaal; een gezamenlijk ideaal dat los stond van hokjes en schotjes en dat heette Nederland. En ook vele vrouwen toonden in de hulpkorpsen, by de Rode Kruisteamen en dergelijke dat zij hun mannetje konden staan.

En nu was het idee dan deze waarden weer te bundelen tot heil van ons land en een Legioen te vormen, dat ons volk zou wijzen dat de samenwerking voor dit ideaal mogelijk is, ook met behoud van de onderlinge verschillen in geloofs- en politieke overtuiging, om het te wijzen op de gezamenlijke hogere belangen en hogere waarden, die heden ten dage zozeer worden bedreigd, doch ten volle waard zijn dat men zich inzet voor het behoud ervan. En de beste groep om hiervoor een kern te vormen kon gevormd worden uit diegenen, die getoond hadden, bereid te zijn tot deze inzet en daaraan de levendige herinnering hadden. De massa hiervan werd gevormd door de Indië-veteranen.

Om die nu te pakken was het het beste om terug te grijpen op de herinnering en Ton Schilling deed dit door het daarginds zo ge-

liefde blad „Wapenbroeders” weer leven in te blazen voor degenen die nu waren: „Oud-Wapenbroeders”.

Er kan zo eenvoudig gezegd worden: hij deed dat, maar er kwam heel wat voor kijken. In de eerste plaats is er niets te beginnen zonder geld en verder is er medewerking nodig. En wat het geld betreft zijn er heel wat pogingen geweest om ons volk weer wat leven in te blazen, deze zijn de een na de ander mislukt of hebben niet anders opgeleverd, dan een klein groepje, onmachtig om invloed naar buiten uit te oefenen. En daarvoor was steeds een beroep gedaan op de beurzen van de goede vaderlanders, welke beurzen al vele aderlatingen hadden ondergaan, niet in het minst door de belastingpolitiek. Men was dus weinig willig, maar Schilling wist van doorzetten en hij kwam tenslotte ook bij Jhr Quarles van Ufford, een oude heer, wien het wel en wee van zijn land ontzettend la aan het hart lag, die met zeer veel bewogenheid de uiteenscheuring van ons Koninkrijk, het verraad aan Ambon enz. had gezien en het hooghouden van Nederlands vlag als een eerste levensdoel beschouwde. En deze stelde zich garant voor een uitgave van het eerste nummer in 100000 exemplaren. Daarmee kon een poging word gedaan.

Voor de medewerkers zocht Ton in de eerste plaats in zijn naaste omgeving. Zoals te verwachten deinsden al einigen toen er moeilijkheden kwamen. En die kwamen. Hoewel de plannen in beperkte kring waren gebleven, waren er toch nog een heel aantal mensen gepolst en werkelijke geheimhouding was niet mogelijk. En waar men het ware niet wist, werd er van alles achter gezocht en zo werd Ton Schilling dan ook reeds in September en begin October door onze veiligheidsdiensten geschaduwd. Maar dat mocht niet hinderen. De Koninklijke Drukkerij te Apeldoorn was bereid gevonden om te drukken en met nog twee medewerkers werd besloten te beginnen. En zo gingen dan half October de eerste nummers van het blad uit naar alle windstreken en was het wachten op de reactie.

Toen deze kwam waren er ook meteen moeilijkheden. Er werd gewerkt zonder een behoorlijk ingericht kantoor en met te weinig mensen. Maar als er eerst ook geld had moeten zijn voor zo'n kantoor, was het begin niet mogelijk geweest. Maar al ging het dan moeilijk, het ging toch.

En naar aanleiding van de binnengekomen brieven werd nu een aantal mensen uitgenodigd om bij elkaar te komen om te geraken tot de oprichting van het Veteranen Legioen Nederland. Er waren een kleine veertig personen aangeschreven, acht en twintig waren aanwezig, hetgeen in het geheel geen slechte opkomst kan worden genoemd.

De vergadering had een zeer vlot en gunstig verloop en leidde direct tot zaken. Op deze vergadering werd een hoofdbestuur gekozen, hetwelk in de eerste plaats belast was met de oprichting van de stichting. Want er werd uitgegaan van de opvatting dat weliswaar de stichtingsvorm een onding was voor het Legioen, maar deze toch in de aanvang moest worden aanvaard, teneinde rechtspersoonlijkheid te bezitten. Wel werd er echter reeds van het begin af van uitgegaan dat **reeds in de richting van de toekomstige vereniging** moest worden gewerkt en dat hiervoor afdelingen zouden worden opgericht.

Op adviezen van enige Generaals en Admirals werd ook bepaald dat deze geen plaatsen in het hoofdbestuur zouden innemen, doch naderhand zitting zouden nemen in een Raad van Adviseurs.

Er was hier reeds een ontwerp voor een stichtingsacte ter tafel gebracht. Een der belangrijkste punten was direct de kwestie welke personen tot het Legioen zouden kunnen toetreden. Het aanvankelijke voorstel was echt een veteranenlegioen; de algemene opvatting van de vergadering was echter om het voor een ieder open te stellen, zodat daartoe werd besloten, hoewel wel werd bepaald, dat de veteranen als de kern van het legioen zouden blijven gelden.

Ook werd er met nadruk op gewezen, dat het legioen wel aan politiek doet, zoals een ieder in een democratische staat dat verplicht is, maar dat het niet zou doen aan partijpolitiek, doch juist allen zou opwekken tot activiteit in hun eigen partijen.

Verder werden op deze vergadering gekozen een kascommissie en een redactiecommissie. In aansluiting op deze vergadering kwam het bestuur een week later, dus op 24 November, te Amsterdam bijeen, bij notaris Tamboer, alwaar de Stichting Veteranen Legioen Nederland werd opgericht. Dit verliep ook geheel zonder moeilijkheden. Alleen moet nog vermeld worden, dat op de 17e besloten was om iemand, die niet aanwezig was, aan te zoeken als penningmeester, doch dat ondertussen was gebleken, dat deze niet beschikbaar was en dat nu de functie tot het eind van het jaar onvervuld zou blijven, aangezien de financiële verantwoording zolang onvervuld zou blijven.

In ieder geval was het dan nu zover, dat het Legioen bestond. Zoals ook wel te verwachten was stonden we echter nog voor ontelbare moeilijkheden. Op vrijwel alle gebied.

Daar is bijvoorbeeld de kwestie van het optreden naar buiten. Dit geeft al dadelijk verschil van opvatting. De ene mening is direct doen, door zulk optreden maak je de naam bekend en trek je dus ook de mensen aan. Daartegenover stellen anderen, dat je dat eigenlijk pas kunt doen als de organisatie eerst behoorlijk is gevestigd, dus als je dan ook kunt zeggen, dat en dat staat er achter. Voorbeelden van dergelijk optreden vinden we echter ook al in December toen een telegram aan de Voorzitter van de Ministerraad

werd gezonden in verband met de inbeslagname van wapens op de Blitar. Later ook in actie twaalf. In beide gevallen valt helaas geen resultaat te vermelden, het is echter de vraag of dit in de eerste plaats moet worden geweten aan het te zwak zijn van het legioen. Wel moet men er echter altijd om denken, dat de kracht van de organisatie van groot belang is voor de Regering, bij de beoordeling van het feit, of zij een verzoek al dan niet naast zich neer gaat leggen.

Verder kunnen wij niet zeggen dat de ontvangst van het Legioen in pers en radio reden gaf tot verheugenis. Het tegendeel was eerder waar. Het bleek dat men grote angst had voor het optreden van een organisatie van veteranen. We stuitten hierbij op veel wanbegrip. Er werd direct vergeleken met het buitenland, maar dan niet met de democratische landen, doch alleen met het Duitsland van tussen de beide wereldoorlogen, zodat de naam van de beruchte Stahlhelm erbij werd gehaald en het werd voorgesteld alsof wij hier een groep militairen bijeen gingen brengen met het doel de macht aan de militairen te brengen, terwijl juist de opzet was om ons te organiseren en de mensen te brengen tot het juiste vervullen van hun burgerplichten. En volgens een veel heersende opvatting onder onze Nederlandse politici moest een nieuwe organisatie van tweeën één zijn: of communistisch of fascistisch. Het eerste was heel moeilijk vol te houden, doch, niettegenstaande alles wat in ons blad naar voren is gebracht zijn er nu nog steeds mensen die het tweede nog botweg durven beweren. Hierbij is enerzijds zeer zeker kwade trouw in het spel, doch anderzijds ook gewoon botheid van hersens en het vastgeroest zijn in bepaalde gedachten. Voor ons is en blijft het derhalve zaak altijd doel en streven duidelijk en goed uit te dragen en wij zullen daarbij wel moeten overwegen, dat de zo geliefde, een beetje stoere, taal misschien wel eens wantrouwen wekt in onze goede bedoelingen.

Ook moest van het begin af, zelfs reeds vanaf September ernstig gewaakt worden voor het behoud van de zelfstandigheid, teneinde niet in handen te vallen van personen of groeperingen, die het legioen voor eigen karretje wensten te spannen. Dit heeft het dikwijls moeilijk gemaakt om met anderen samen te werken, waardoor ook mogelijkheden om meer naar voren te treden, moesten worden geweigerd en verder heeft dit wel geleid tot het bekladden van personen door mensen, die voelden dat hun vlieger niet opging.

Een wel heel moeilijk punt uit de begintijd was de administratie. Zoals reeds vermeld, was niet begonnen met een behoorlijk kantoor en het financiële verloop was heus niet zodanig, dat we dat maar zo konden inrichten. Dit leidde tot geweldige achterstand in de beantwoording van de vele brieven en maakte ook het ondernemen van dingen, die veel werk met zich brachten, praktisch onmogelijk. En de administratie en het finan-

ciële beheer berusten nog bij de drukkerij, een systeem, dat op zakelijke gronden volkomen fout is en alleen is gevolgd uit noodzaak. Dit werd echter wel heel goed ingezien en reeds op 3 December werd dan ook besloten tot aanvulling van het hoofdbestuur met een penningmeester, die deze verantwoording over zou nemen. Hiertoe werd de heer Swaan aangezocht en bereid gevonden. En deze kreeg vervolgens de hele last van de administratieve romslomp op zijn schouders en de fouten van het begin deden zich ten volle gelden.

Met de overgave van de drukkerij liep het direct niet vlot, er werd daar getraineed en nog enige maanden slepende gehouden. Een accountantsonderzoek vond hierbij niet plaats, omdat de financiële toestand lange tijd een groot bezwaar voor een deel der leden van het hoofdbestuur vormde om tot dit kostbare onderzoek over te gaan, aangezien men uit zo'n onderzoek toch niet krijgt een oordeel of prijzen te hoog zijn berekend, maar een antwoord op de vraag of boekingen op de juiste wijze zijn verricht e.d. Maar toen het bleek, dat de penningmeester anders zich niet behoorlijk kon verantwoorden, moest tenslotte toch de knoop worden doorgehakt.

Verder werd in Februari het secretariaat en het penningmeesterschap gecombineerd en bij Swaan thuis ondergebracht. Hier kwam dus het gehele centrale kantoor van het Legioen. Daar moet men nog niet teveel van denken, want personeelsbezetting en ruimte zijn nog steeds beslist onvoldoende voor het vele werk dat moet worden verricht.

Want dit werk breidde zich steeds uit. Vooral kwam dit door de oprichting van afdelingen. Het eerste werd in Den Haag op Januari een vergadering met personen uit verschillende plaatsen van Zuid-Holland gehouden en op 29 Januari was ook de oprichting van afdeling 's-Gravenhage een feit. De kosten waren altijd een groot bezwaar, maar besloten werd dat het moest en begin Februari werd ook in de andere provincies met kracht aangepakt. De resultaten waren zeer verschillend. Waar een stelletje de schouders er direct onder zette, verzeen snel afdelingen, op andere plaatsen kon het nogal eens duren. En er werden heel wat reizen nodig en er moest gesproken worden. In het bijzonder Ton Schilling was daar de matador in en geregeld op stap. Maar daarnaast moest hij zorgen voor het blad.

Want het orgaan was en is belangrijk. En van de op 17 November gekozen redactiecommissie was niets terechtgekomen. Schilling was, ook voordat de afdelingen er kwamen, eigenlijk veel te veel op pad, hoewel dat ook moest en dan maakte hij het blad daartussendoor en het kwam er dan nooit van dat die commissie bij elkaar kwam. Eerst zouden enigen ervan ook voor een Kerstnummer zorgen, maar dit kwam niet op tijd klaar. Toen verliep al in December het hele idee van een redactiecommissie en werd het

geheel eenmanswerk. We moeten veel respect hebben voor wat daarbij is gepresteerd, maar kunnen daarnaast erkennen dat het niet de juiste methode is. Later is dan ook weer een redactiecommissie ingesteld; deze heeft echter, na het uitreden van Ton Schilling, het grote bezwaar, dat er geen vakmensen in zijn, zodat thans wordt gestreefd naar wijziging.

Ook andere moeilijkheden deden zich voor met de uitgifte van het blad. Door de wijze van overname van de ledenadministratie heeft het zeer lang geduurd voordat overgegaan kon worden tot disponeren over de verschuldigde gelden. En de vlotte betaling liet zeer veel te wensen over, de goeden niet te na gesproken. Hierdoor liep ook de vordering van de drukkerij op en deze stelde ons in Augustus voor de kwestie: direct betalen of we drukken niet meer. Dit was verre van eenvoudig, maar er is een oplossing gevonden. Deze heeft geleid tot overgang naar een andere drukkerij en voorlopig tot een kleiner formaat, waarbij echter mag vermeld worden, dat dit formaat van Augustus tot October inderdaad als voorlopig is bedoeld. Al deze dingen gaven ernstige bezwaren, maar toch waren ze bij lange na niet het ergste. Maar reeds in December ontstond er een belangrijk meningsverschil over de te volgen gedragslijn inzake de politiek. Hier kwam geen overeenstemming tussen enige leden van het hoofdbestuur en toen werd de methode van het compromis gekozen; de oplossing van geen oplossing; er zou niet over gesproken worden. Maar zoiets is een groot gevaar voor de samenwerking en het wederzijds vertrouwen en deze leden hier ernstig onder. Het gevolg was dat het hoofdbestuur vrijwel niet meer tot daden kon komen en de afzonderlijke leden ervan zich onzeker gingen voelen. Vaak moesten ze echter wel een mening kenbaar maken naar buiten, maar wisten dan niet hoe de overigen ertegen zouden staan. Dit leidde tot persoonlijk optreden, niet tot werken als een homogeen bestuur. En daardoor krijgen de anderen weer het idee, dat er maar gedaan wordt en dat zij erbuiten worden gelaten. De sfeer werd dus niet prettig en verschillende leden verdwenen. In zo'n toestand worden ook de bezwaren die aan zulk een bestuursfunctie verbonden zijn uit anderen hoofde ernstiger geteld en zet men zich daar niet overheen. Het is tenslotte zo gelopen, dat er van het oorspronkelijke hoofdbestuur nog maar twee leden over zijn gebleven.

En zulke dingen zijn niet verborgen te houden. Het vertrouwen in het hoofdbestuur werd ernstig geschokt en er werden enige acties tegen ondernomen. Op zichzelf kunnen deze beschouwd worden als een blijk van medeleven en belangstelling en als zodanig worden gewaardeerd; de wijze waarop zij worden gevoerd kan echter een groot gevaar worden voor het voortbestaan van de organisatie. Dit wordt in het bijzonder het geval als de acties worden geleid in de richting van aanval op personen. In Augustus trad

ook Ton Schilling, de oprichter van het legioen, af, hetgeen de situatie ook moeilijker maakte.

In verband hiermede riep het hoofdbestuur in Augustus vertegenwoordigingen van de afdelingen bij elkaar in Utrecht en werd vastgesteld, dat we nu snel zouden overgaan tot de vereniging. Uit deze vergadering werd tevens een commissie gekozen, die de overgang van stichting tot vereniging zou voorbereiden en daarnaast kennis zou nemen van binnenkomende bezwaren en een oordeel zal geven over het gevoerde beleid. Deze commissie heeft de ontworpen statuten aan een herziening onderworpen en een ontwerp huishoudelijk reglement klaargemaakt. De nadere beoordeling hiervan en de behandeling van voorstellen tot wijziging nemen echter ook veel tijd en zodoende is het niet mogelijk gebleken om het tweede jaar in te gaan als vereniging. Maar over enige weken zal deze er komen.

Zo staan we dus aan het einde van ons eerste jaar en tevens aan het einde van de stichtingstijd. En zoals uit het voorgaande blijkt, is er geen reden om over dit jaar uitbundig te jubelen. We zijn nog lang niet waar we moesten zijn en veel van de tijd en moeite welke gegeven zijn voor het Legioen zijn verspild aan gekrakeel en moeilijkheden, waarvan veel had behoren te zijn voorkomen

en waarbij veel is gedaan en gezegd wat weinig in overeenstemming is te brengen met de juiste legioensgedachte. En dat is droevig.

Maar gelukkig behoeven we het hierbij niet te laten, want dit jaar heeft toch ook veel gebracht wat ons kan stemmen tot dankbaarheid. En daarbij noemen we dan in de eerste plaats het feit, dat de oproep tot het Legioen, niettegenstaande de genoemde tegenstand in pers en radio, toch een alleszins redelijke weerklank heeft gevonden, waarbij komt dat er verder nog tienduizenden zijn, die er niet onsympathiek tegenover staan, maar nog afwachten. Dit houdt in dat de kansen voor de toekomst zeer zeker niet slecht staan. Door velen in het legioen wordt een bewonderenswaardige activiteit ontloopt, dit moet voortgaan en uitgebreid worden. Wij weten dat zich hierbij ook verder nog veel bezwaren zullen voordoen en tegenkanting overwonnen zal moeten worden; wij willen daarvoor het komende hoofdbestuur van de Vereniging „Veteranen Legioen Nederland”, de afdelingsbesturen en allen, die zich als actief legionair inzetten, kracht en wijsheid toewensen en de hoop uitspreken dat het hun gegeven zal zijn in goede legioensgeest samen te werken en te komen tot een krachtig legioen, tot heil van Nederland.

Adressen van Districts- en Afdelingsbesturen

De oude adressen komen hiermede te vervallen

DISTRICT A.

Afd. 1 — Groningen. J. v. d. Maas, O. Kijk in 't Jatstraat 43a, Groningen, voorzitter; J. Roelfsema Jr., Moesstraat 45, Groningen, secretaris; J. J. Visser, Rijnstraat 17a, Groningen, penningmeester.

Afd. 2 — Winsum. Nog niet bekend.

DISTRICT B.

Afd. 1 — Appingedam. D. Sinia, Nieuweweg 17, Delfzijl, voorzitter; H. v. d. Eide, Solwerderstraat 31a, Appingedam, penningmeester; D. H. v. d. Weerd, Mr. S. Reynersplein 19, Appingedam, secretaris.

Afd. 2 — Winschoten. Mr. P. K. Hofstee, Prins Hendrikplein 2, Veendam, Voorzitter-secretaris; R. Vissinga, D 184, Oosterdiep-Wildervank, penningmeester.

DISTRICT C.

Afd. 1 — Dokkum. L. J. Wijnsma, Dr. Camphuysenstraat F 171, Dokkum, voorzitter-secretaris; R. de Groot, Vrijgevochten waltje C 295, Dokkum, penningmeester.

Afd. 2 — Leeuwarden. R. Visser, Westersingel 2, Leeuwarden, voorzitter; H. A. Becherer, Pelikaanstraat 34, Leeuwarden, vice-voorzitter; Y. J. v. d. Meer, Bildtsestraat 36, Leeuwarden, secretaris; T. D. Hesselink, C. v. Manderstraat 40, Leeuwarden, penningmeester.

Afd. 3 — Bolsward. I. J. de Boer, Turfkade 13, Bolsward, voorl. contactadres.

Afd. 4 — Sneek. C. F. A. Frowijn, Kruizebroederstraat 7, Sneek, voorzitter; H. Stuur-op, Kruizebroederstraat 59, Sneek, vice-voorzitter; F. H. Dijkstra, Dr. Wumkesstraat 8, Sneek, secretaris; D. Martens, Oosterdijk 29, Sneek, penningmeester; G. Brouwer, Schoolstraat 39, Sneek, lid.

DISTRICT D.

Afd. 1 — Heerenveen. Nog niet bekend.

Afd. 2 — Drachten. G. Folkerts, Kalkstraat 33, Surhuisterveen, voorzitter; H. J. C. Ravelli, Langelaan 47, Surhuisterveen, secretaris; H. Pama, Kalkstraat, Surhuisterveen, penningmeester; H. Boltjes, Groningerstraatweg 58, Surhuisterveen, sociale dienst; H. Boomsma, Langelaan 26, Surhuisterveen, propaganda.

DISTRICT E.

Afd. 1 — Assen. Dr. Mr. H. P. Schaap, Belierstraat 87, Assen, voorzitter; L. Grit, Hoofdvaartsweg naast nr 4, Assen, 1e secretaris; A. Moesker, Tuinstraat 122, Assen, 2e secretaris; W. Eleveld, Rodeweg 21, Assen, penningmeester.

Afd. 2 — Appelsga. Nog niet bekend.

Afd. 3 — Ter Apel. Nog niet bekend.

DISTRICT F.

Afd. 1 — Hoogeveen. H. Reinink, Bentincklaan 29, Hoogeveen, voorl. contactadres.

Afd. 2 — Emmen. H. Lefferts, Oosterdiep Oz. 15, Emmercompascuum, voorl. contactadres.

Afd. 3 — Meppel. W. Koster, Soembastraat 19, Meppel, voorl. contactadres.

DISTRICT G.

Afd. 1 — Zwolle. A. Overink, Frederikplein 6, Zwolle, voorzitter; M. K. J. Weykamp, Diezerplein 9, Zwolle, secretaris; J. L. Strick van Linschoten, Strick van Linschotenlaan 7, Zwolle, penningmeester.

Afd. 2 — Kampen. M. A. G. Toonen, sgt. 2e COAK, Vloeddijkkazerne, Kampen, voorzitter; H. J. Vinke, Uitenhage de Miststraat 27, Kampen, secr.-penningm.; J. Bos, Boelestraat 18, Kampen, vice-voorzitter.

Afd. 3 — Emmeleroord. M. J. Mulder, Schoterbrug K 10, Emmeleroord, voorl. contactadres.

Afd. 4 — Ommen. J. Boon, Brugstraat 19, Ommen, voorzitter; H. Visser, Zeesserweg 12, Ommen, secretaris.

Afd. 5 — Hardenberg. R. Mulder, I 308a, de Krim, voorzitter; J. de Jonge, Nieuwe Krim 41, de Krim, secretaris.

Afd. 6 — Steenwijk. J. Treur, Onnastraat 35, Steenwijk, voorzitter; H. van Dalen, Oosterstraat 34, Steenwijk, secretaris.

DISTRICT H.

Afd. 1 — Hengelo. H. Lensen, Leusveenweg 32, Hengelo (O), voorzitter; B. H. Wessels, Venderinksweg 16, Hengelo (O), secretaris; K. Vis, Krabbenbosweg 224, Hengelo (O), penningmeester.

Afd. 2 — Almelo. K. Roskam, Almelseweg 27, Vriezenveen, voorzitter; G. H. Nijkamp, Wijk 5, 656, Vriezenveen, secretaris; H. Schipper, Wijk 6 909, Vriezenveen, penningm.

Afd. 3 — Enschede. H. A. de Quant, Oldenzaalsestraat 28, Enschede, voorzitter; W. J. Brilstra, Siriusstraat 20, Enschede, secretaris; G. J. Kedde, Geraniumstraat 61, Enschede, penningmeester.

Afd. 4 — Oldenzaal. Nog niet bekend.

Afd. 5 — Deventer. J. M. A. Borgonjen, Hoge Hondstraat 59, Deventer, voorzitter; G. J. W. Kelderman, Boxbergerweg 25, Deventer, 1e secretaris; G. H. M. Reynen, Smedenstraat 47, Deventer, 2e secretaris; G. Keyzer, Sijzenbaan 67, Deventer, pennigm.; A. T. M. Blankhart, Swaefkenstraat 1, Deventer, commissaris.

DISTRICT I.

Afd. 1 — Aalten. R. G. Schoppers, „de Weerd”, Sunderenseweg 2, Varsseveld, voorzitter; J. Berendsen, Rijksweg 306, Terborg, secretaris.

Afd. 2 — Lochem. G. Jorritsma, Zuiderwal 10, Lochem, voorzitter; M. W. Biegelaar, Pr. Margrietlaan 12, Lochem, secretaris.

Afd. 3 — Zutphen. J. F. Poestkoke, Warnsveldseweg 43, Zutphen, voorz.-penningm.; mej. W. Rouwenhorst, Beukerstraat 81, Zutphen, secretaresse.

DISTRICT J.

Afd. 1 — Arnhem. G. Hulstein, Apeldoornseweg 106, Arnhem, voorzitter; J. A. van Leeuwen, Spijkerstraat 219, Arnhem, secretaris; Will Gall, Heuveloordweg, Oosterbeek, penningmeester.

Afd. 2 — Ede. U. H. Teunissen v. Manen, Kazernelaan 13, Ede, voorzitter; H. W. van Dam, Tarthorsterweg 34, Wageningen, secretaris; A. A. v. d. Berg, Laan 1933 nr. 9, Ede, penningmeester.

Afd. 3 — Harderwijk. Nog niet bekend.

Afd. 4 — Apeldoorn. J. Woltman Jr., Jachtlaan 48, Apeldoorn, voorzitter; J. Saarloos, Welgelegenweg 21, Apeldoorn, vice-voorzitter; P. Bisterbosch, Tut. Nolth. laan 13, Apeldoorn, secretaris; P. Brouwer, Diepenbrocklaan 23, Apeldoorn, 2e secretaris; M. C. P. Zweedijk, Ferd. Bollaan 20, Apeldoorn, penningmeester.

DISTRICT K.

Afd. 1 — Nijmegen. G. v. d. Berg, Griftdijk Zd 93a, Nijmegen, voorzitter; N. J. van Moorselaar, v. Oldenbarneveldtstraat 77, Nijmegen, 1e secr.; H. Frederiks, Berg en Dalseweg 196, Nijmegen, 2e secr.; J. de Mooy, Driehuizerweg 75, Nijmegen, 1e penningm.; J. Th. L. Bernards, Hatertseweg 95, Nijmegen, 2e penningm.; Baron Ir. H. M. J. van Heemstra, Canisiussingel 8, Nijmegen, vice-voorz.; J. H. F. A. Zeegers, Mozartstraat 25, Nijmegen, commissaris; A. W. de Landgraaf Jr., Van 't Santstraat 38, Nijmegen, commissaris.

Afd. 2 — Geldermalsen. Nog niet bekend.

DISTRICT L.

Afd. 1 — Utrecht. J. W. de Graaf, Const. Erzeystraat 9, Utrecht, voorzitter; J. Hogewoning, Van Effenlaan 7, Amersfoort, vice-voorzitter; R. Catoire, Ark Boleh Mampir-Hubert Pootstraat t.o. nr. 14, Utrecht, 1e secretaris; J. A. van Tuil, J. P. Coenstraat 25 b1, Utrecht, 2e secretaris; J. H. Veldhoven, Spoklaan 29, Bilthoven, penningmeester.

Afd. 2 — Vinkeveen. Nog niet bekend.

Afd. 3 — Lexmond. Nog niet bekend.

DISTRICT M.

Afd. 1 — Amersfoort. G. van Tol, Heiligerbergerweg 6, Amersfoort, voorzitter; G. v. d. Wal, Doornscheweg 30, Amersfoort, vice-voorzitter; A. Peters, Gouwestraat 20, Amersfoort, secretaris; G. Olofsen, Puntenburgerlaan 11, Amersfoort, secretaris.

Afd. 2 — Leersum. Nog niet bekend.

DISTRICT N.

Afd. 1 — Amsterdam. D. ter Veen, Amazonestraat 57 III, Amsterdam, voorzitter; E. D. Kruiswijk, Michel Angelostraat 57 bv, Amsterdam, secr.-penningm.; P. v. d. Burg, Stadionkade 17 II, Amsterdam Z., algemeen adjunct; mej. H. v. d. Sluys-Veer, Plantage Midtenlaan 40 bv, Amsterdam, soc. sectie. Noord: A. de Vries, Watergangseweg 14, Amsterdam N., voorz. wijk N.

Zuid: W. Veenendaal, v. Ostadestraat 18 II, Amsterdam Z., voorz. wijk Z.

Centrum: K. v. d. Bosch, Heerenmarkt 15 II, Amsterdam C., voorz. wijk C.

West: P. van Coesant, Postjeskade 97 I, Amsterdam W., voorz. wijk W.

Oost: G. van Wijk, Insulindeweg 112, Amsterdam O., voorz. wijk O.

Aalsmeer: W. van Vuuren, Aalsmeerderdijk 368, Aalsmeer, voorz. wijk Aalsmeer.

Weesp: niet bekend.

Afd. 2 — Zaandam. A. Vas, Heerengracht 101, Zaandam, voorzitter; C. J. van Vlodrop, Apolloplantsoen 8, Zaandam, secretaris; W. Bes, Golofkinstraat 35, Zaandam, penningm.

Afd. 3 — Hilversum. R. M. L. Stijnman, Loosdrechtseweg 13, Hilversum, wnd. voorz.; A. H. W. Esman, Faisantenstraat 31, Hilversum, secr.-penningm.

DISTRICT O.

Afd. 1 — Alkmaar. C. Verschoor, Frans Halsstraat 10, Alkmaar, voorl. contactadres.

Afd. 2 — Den Helder. A. van Beek, Coenraad Botstraat 44, Den Helder, secretaris; W. van Vuren, M. H. Trompstraat 34, Den Helder, penningmeester; D. Vonk, Koningdwarsstraat 39, Den Helder, 2e secretaris; H. Meyerink, Sternstraat 44, Den Helder, 2e penningmeester.

Afd. 3 — Medemblik. Nog niet bekend.

Afd. 4 — Purmerend. Nog niet bekend.

Afd. 5 — Hoorn. Nog niet bekend.

DISTRICT P.

Afd. 1 — Haarlem. J. G. Aufenacker, Nassauplein 9, Zandvoort, voorzitter; L. J. Leopold, Schermerstraat 17 zw, Haarlem, 1e secretaris; N. F. Bakels, Van Speykstraat 15a, Zandvoort, 2e secretaris; S. de Vré, Marsstraat 43, Haarlem, penningmeester 1e; A. S. Bersee, Zomerzorglaan 2, Bloemendaal, 2e penningmeester.

DISTRICT Q.

Afd. 1 — Leiden. M. I. Smit, Tulpenstraat 6, Leiden, voorzitter; B. C. Storm, Hooge Rijndijk 40, Leiden, secretaris; A. M. Speulman, Jan van Houtkade 40a, Leiden, penningmeester.

Afd. 2 — Noordwijk. H. Bartelds, Huize Vredestein, Hoofdweg 303, Sassenheim, voorzitter-secr.; Cor Werkhoven, Emmastraat 45, Lisse, penningmeester.

Afd. 3 — Alphen aan de Rijn. A. H. M. Christiaan, Vondelstraat 24, Alphen a. d. Rijn, voorl. contactadres.

DISTRICT R.

Afd. 1 — Gouda. L. A. Imholz, Coornhertstraat 7, Gouda, voorzitter; A. Tuinburg Jr., Van Persijnstraat 1, Gouda, secretaris; J. H. Schuld, Markt 52, Gouda, vice-voorz.; W. J. v. d. Bos, Spieringstraat 83a, Gouda, penningmeester.

Afd. 2 — Gorinchem. R. Munter, Verlengde Pompstraat 2, Gorinchem, voorzitter; D. H. ter Mors, Nonneveld 4, Gorinchem, secretaris; J. Veen, Vijfzinnenstraat 51, Gorinchem, penningmeester.

DISTRICT S.

Afd. 1 — 's-Gravenhage. D. A. M. Luchsinger, v. d. Parrstraat 1, Den Haag, voorzitter; O. A. F. Horstmann, Statenlaan 47, Den Haag, vice-voorzitter; E. Berghuis, Groenesteinstraat 72, Den Haag, secretaris; L. J. J. Andeweg, Blaricumseplein 7, Den Haag, penningmeester; A. Roos, Laakkade 23, Den Haag, comm. interne contacten; drs. R. A. Damsté, Kornoeljestraat 140, Den Haag, comm. pers. & propaganda; mej. L. M. A. Eilers, Bentinckstraat 29, Den Haag, comm. sociale zorg.

Afd. 2 — Delft. Bill Carmiggelt, sgt ADKL, Schoonhoven, voorl. contactadres.

Afd. 3 — Wassenaar. J. v. d. Kley, Windlustweg 16, Wassenaar, voorzitter; W. v. d. Marel, Tuinpad 73, Wassenaar, secretaris; B. v. d. Klaauw, Rozenlaan 12, Wassenaar, penningmeester.

DISTRICT T.

Afd. 1 — Rotterdam. J. L. Creemers, Noorderhavenkade 106 c, Rotterdam, voorzitter; P. van Uden, Tapuitstraat 14c, Rotterdam,

vice-voorzitter; J. M. Nusse, Doezastraat 30b, Rotterdam, 1e secretaris; C. Lopik, Nwe Crooswijkseweg 78b, Rotterdam, 2e secretaris; L. Schoonenberg, Schiedamseweg 107, Rotterdam, penningmeester; N. Kruiniger, Bas Jungeriusstraat 158a, Rotterdam, Welfare; A. Kluytenaar, G. J. Mulderstraat 88b, Rotterdam, externe contacten; P. J. v. d. Berg, Vosmaerstraat 56, Rotterdam, sociale dienst.

Afd. 2 — Dordrecht. A. van Wamelen, Reeweg Oost 38 rd, Dordrecht, voorz.; A. J. Doorneveld, Sumatrastraat 19 rd, Dordrecht, vice-voorzitter; A. Hulsbosch, Boeroestraat 17, Dordrecht, 1e secretaris; L. Rook, W. Marisstraat 56, Dordrecht, 2e secretaris; J. Koek, Pr. Beatrixstr. 9c, Dordrecht, penningm. 1e; L. Waals, Sumatrastraat 24 zw, Dordrecht, 2e penningmeester; L. van Stigt, Crayesteynstraat 51, Dordrecht, commissaris.

Afd. 3 — Schiedam. C. Verwey, Rotterdamse dijk 397, Schiedam, voorzitter; E. de Brabander, Cartesiusstraat 35b, Schiedam, secretaris; D. van Oudheusden, p.a. de Groot, Pascaalstraat 18a, Schiedam, penningmeester.

DISTRICT U.

Afd. 4 — Brielle. Nog niet bekend.

Afd. 5 — Middelharnis. Nog niet bekend.

Afd. 6 — Beyerland. Nog niet bekend.

DISTRICT V.

Afd. 1 — Zierikzee. Nog niet bekend.

Afd. 2 — Tholen. Nog niet bekend.

Afd. 3 — Wissekerke. Nog niet bekend.

Afd. 4 — Middelburg. A. Twigt, Albert Cuyplaan 33, Vlissingen, voorzitter; J. H. Visser, Achtersingel 41, Middelburg, secretaris; J. H. v. d. Buusse, Ambr. Bosschaertstraat 14a, Vlissingen, penningmeester.

Afd. 5 — Goes. E. Wassenburg, Villa Novastraat A 347, Wolphaartsdijk, voorl. contactadres.

Afd. 6 — Oostburg. M. T. Barra, Noordwal 22, Oostburg, voorl. contactadres.

Afd. 7 — Terneuzen. Nog niet bekend.

Afd. 8 — Hulst. Nog niet bekend.

DISTRICT W.

Afd. 1 — Breda. J. F. Bouwens, Dreef 77, Princenhage-Breda, voorl. contactadres.

Afd. 2 — Bergen op Zoom. Ant. J. M. de Wildt, Polderstraat 9, Oudenbosch (N.B.), voorl. contactadres.

DISTRICT X.

Afd. 1 — 's-Hertogenbosch. A. H. Ponte, Maastrichtscheweg 102, Den Bosch, voorzitter; P. Scheefhals, Fred. Hendriklaan 39, Den Bosch, secretaris; mej. R. Kanters, Koestraat 21, Den Bosch, 2e secretaresse; M. M. Lathouwers, H. Godfriedstraat 50 ben., penningmeester.

Afd. 2 — Oss. H. J. van Heek, Krakenburg 3, Oss, voorzitter; A. Th. van Bergen, Oudemolenstraat 30, Oss, secretaris; J. Roos, Oudekerkstraat 13, Oss, penningmeester.

Afd. 3 — Tilburg. P. C. J. Knegt, Nieuwe Bosseweg 100, Tilburg, voorzitter; G. H. Hoevers, Bosscheweg 175, Tilburg, secretaris; J. F. Jansma, Besterdstraat 43, Tilburg, penningmeester.

Suriname

en de Nederlandse Plannenmakerij

In de nummers zes en zeven hebben we het reeds gehad over de plannenmakerij voor Suriname, een mooi werk dat echter ertoe leidt dat er niet gewerkt wordt, dat er niet wordt aangepakt omdat nog niet alle plannen voltooid zijn. We hebben toen gezegd, dat men het niet moet zoeken in die volmaakte plannen, die het gehele land betreffen, maar dat er begonnen moet worden. En nu lezen we dan de resultaten van de plannenmakerij, die dan vooral van Nederland uitgaan. Er is een groot werk, hiervoor is een Nederlands onderzoek aan de gang en de Surinaamse Regering wil dat er iets gedaan wordt en schakelt daarvoor een Franse firma in. Het Nederlandse onderzoek bracht maar geen resultaten, nu hebben de Fransen opdracht het even na te gaan en dan het werk uit te voeren. Suriname moet hiervoor enige honderden millioenen lenen. Nederland moet borg zijn voor die lening en het buitenland moet het uitvoeren. Het is om je rot te ergeren. Maar als we hier iets kwalijk moeten nemen, dan niet dat buitenland en ook niet Suriname. Maar de Nederlandse Regering. Want deze heeft voor de steun aan Suriname de opzet van dit planbureau gemaakt, een instelling, die de tijd er voor neemt en verwacht dat de ontwikkeling van

het land wel kan blijven wachten. Als Suriname het daar niet mee eens is heeft het groot gelijk, de eigen regering daar is in de eerste plaats verantwoordelijk.

Suriname heeft hier weer eens temeer reden om te zeggen, dat het door Nederland niet behoorlijk wordt behandeld en dat het Moederland zich er onvoldoende aan gelegen laat liggen. Het zal hoognodig zijn dat men zich hier er terdege van bewust gaat worden, dat onontwikkelde gebieden verplichtingen met zich brengen en dat het in deze tijd niet opgaat om zulke gebieden maar achterlijk te laten.

Suriname heeft nu een zodanige positie, dat het kan zeggen, dat het genoeg heeft van het geklungel en het zelf maar gaat doen. Nieuw-Guinea heeft die mogelijkheid nog niet. Maar ook daar is de gang van zaken van onze kant hetzelfde: Plannen, Plannen, Plannen; daden: Ho maar!

En deze landen schreeuwen om daden, en het Moederland schreeuwt er ook om. Want ook de toekomst van dat Moederland heeft het zo hard nodig dat deze grondstoffengebieden opgelegd worden en dat het dat zelf doet. Nu zien we in Suriname dat het buitenland erin gehaald wordt en wij er buiten blijven. Als straks een groot buitenlands concern zich gaat interesseren voor Nieuw-Guinea, dan lopen we de kans dat men het niet zal aandurven om hen ook de moeilijkheden in de weg te leggen, die men er voor de Nederlanders weet te maken en dat straks ook alle grondstoffen en de handel naar buiten gaan. Want ook alle voordelen gaan naar degenen, die durven doen en aanpakken. Het bedenken van bezwaren brengt nooit geld in het laatje.

Wij mogen deze landen maar niet zo laten, het zal ons ook internationaal niet toegestaan worden. Als we er niets doen, dan is het ook inderdaad zo dat we alle recht verliezen om onze vlag daar te doen wapperen. Maar die moet er blijven en ook de vlag zijn van de schepen, die daar straks de grondstoffen komen halen en de materialen aanvoeren.

Er ligt een toekomst; wij moeten er aan bouwen.

G. W. T. D.

DISTRICT X.

Afd. 1 — Eindhoven. C. G. Nijssen, Henriëttestraat 11, Eindhoven, voorzitter; J. van Leunen Jr., Goudsbloemstraat 20, Eindhoven, secretaris; P. L. Grijseels, Stationsstraat 12, Valkenswaard, penningmeester.

Afd. 2 — Helmond. G. A. van Hoof, Willem Beringstraat 44, Helmond, voorzitter; P. J. de Haas, Molenstraat 215, Helmond, secretaris.

DISTRICT Y.

Afd. 1 — Roermond. A. Wiermans, Scheidingsweg 34, Roermond, voorl. contactadres.

Afd. 2 — Velo. Nog niet bekend.

Afd. 3 — Weert. Nog niet bekend.

Afd. 4 — Venray. Nog niet bekend.

Afd. 5 — Gennep. Nog niet bekend.

DISTRICT Z.

Afd. 1 — Maastricht. C. G. Smitshuysen, Burgem. Ceulenstraat 72, Maastricht, voorzitter; A. H. E. van Lijff, Markt 59, Maastricht, secretaris; W. Prudon, Cannerweg 125, Maastricht, penningmeester.

Afd. 2 — Heerlen. J. H. Th. M. A. Erens, Huize de Kamp, Schaesberg, voorzitter; J. Wolters Jr., Akerstraat 153, Spekholzerheide, secretaris; A. Schiffrers, Okenerstraat 10, Vaals, penningmeester.

Afd. 3 — Sittard. P. Ch. Rietveld, Steenweg 69, Sittard, voorzitter; P. J. M. Timmens, Walstraat 3, Sittard, secretaris; M. H. J. G. van Aubel, Kastanjelaan 6, Sittard, penningmeester.

Brief VAN EEN AAL

14 November bestaat het Veteranen Legioen Nederland een jaar. Een felicitatie waard. Het heeft niet aan verdachtmaking ontbroken, maar „de mannen van het eerste uur” hebben stand gehouden, zodat er meer tekening in het Legioen gekomen is en de doelstelling duidelijker geworden is. In de loop van dit eerste jaar kreeg ik meerdere brieven van ouwe jongens, die hun Aal wilden raadplegen of de zaak wel vertrouwd was en of ze zich als Katholieken bij het Legioen mochten aansluiten. Ook daar dus wantrouwen, maar de band, die alle ouwe jongens verbindt, werd aangegrepen om de twijfel op te lossen. Immers waarom zou er in Nederland geen Veteranen Legioen mogen bestaan? Waarom geen band tussen mensen van goede wil, ongeacht godsdienstige of politieke richting? Ieder kan zijn eigen godsdienstige overtuiging behouden en ieder kan over politiek denken zoals hij zelf wil, want al behoort men ook tot een politieke partij, daarom behoeft men het nog niet in alles eens te zijn met het beleid van die partij. Reactie kan naar de goede koers drijven. Wij kunnen toch als Nederlanders een gemeenschappelijk doel nastreven. Deden we dat ook niet in de illegaliteit en in Indië? En hoe sterk waren we daardoor! Welnu, het Veteranen Legioen Nederland heeft een doelstelling, die voor iedere veteraan aanvaardbaar is, die in woord en daad toont Nederlander te zijn.

En het Legioen is niet neutraal in de zin, dat het God en godsdienst buitensluit, want niet alleen bestaat het uit leden, die hun persoonlijke overtuiging trouw blijven, maar het Legioen aanvaardt alles wat de maatschappij kan verbeteren. Het grootste deel van het Legioen bestaat uit christenen. Wanneer deze christenen hun christendom consequent beleven, dan hebben we al een kern van goede mensen in de maatschappij en de mensen maken toch de maatschappij. Hoe betere mensen hoe betere maatschappij. En daarom moet het niet verwonderen, als in „Oud Wapenbroeders” ook eens een Aal of een Veldaal daarop wijzen. Wij verwachten de verbetering van de maatschappij te veel van anderen, van bovenaf en we vergeten, dat de verbetering van onszelf moet uitgaan, van de massa, en niet van de grote politici of Vredesbonden. De enige goede politiek is: een goed mens zijn. Een mens, die ieder het zijne geeft, die zijn medemens lief heeft, oog heeft voor andermans lasten en die lasten helpt dragen. Waar het op aan komt is: de gezindheid, de innerlijke mening, de bedoeling. En die kan en mag in goede politiek niet anders zijn dan: liefde, naasten-

liefde, samenwerking, eensgezindheid. Omdat men niet meer christelijk denkt, ook in christenkringen, denkt men in onze tijd niet meer aan elkanders leed en noden, interesseert het lot van anderen ons niet meer, denkt men alleen aan zichzelf en aan zijn eigen belang. Dit is de enigste eerlijke politiek, die de samenleving kan genezen: goed zijn voor onze evenmens. Juist omdat dit ideaal ons ontbreekt, is er nog zo weinig veranderd en bereikt na de oorlog. De meeste mensen zijn er alleen nog maar op uit om goed te zijn voor zichzelf. Ze zoeken zichzelf ten koste van het geheel. Vandaar de vele corruptie- en fraude-schandalen, die bijna dagelijks in de kranten staan. Het is niets anders dan een kwestie van mentaliteit, van good-will. We schelden op de toestanden, maar het is geen kwestie van toestanden. 't Is een kwestie van mentaliteit van mensen. De mensen moeten veranderen, dan veranderen de toestanden vanzelf. Wij moeten de werelddhervorming beginnen bij onszelf. Wij moeten beginnen met in ieder mens een kind van God te zien, dat wij beminnen om God. Dat is niets nieuws; dat is een oerwaarheid van het christendom zo oud als het christendom zelf, maar we zijn dat vergeten. Wij moeten onze hervorming beginnen met het eerlijke verlangen om goed te zijn, om een goed mens, een hartelijk mens, een verdraagzaam mens, een medelijdend mens te zijn. Zonder die dienende liefde is er geen rechtvaardigheid mogelijk en een wereld zonder rechtvaardigheid is gedoemd ten onder te gaan.

Ieder christen-legionnaire zal het legioen het best dienen door dit in praktijk te brengen.

Majoor-Aalmoezenier
P. J. v. Waterschoot

EXPOSITIE

Oosterse Kunst

van 17 t/m 20 November
in „hotel Avion”
te Enschede

Medewerking van

Ambonees Muziek- en
Dansensemble

Enschede zet 't beste beentje voor

Niet tevergeefs

Sobats. 't Zal u allen wel gaan als mij. Als ik me tussen mijn vele werk door, eens rustig neerzet, b.v. in het schemeruurtje, en ik laat mijn gedachten de vrije loop, dan ben ik, zonder dat ik er erg in heb, in Indonesië aangeland.

Mijn ogen worden getrokken naar de Prinses Irene-vlag boven de schoorsteen, en naar de emblemen van Huzaren van Boreel en Infanterie en ereteken van orde en vrede die er naast hangen en namen als Tjandjoer, Tjibinon, Depok, Soekanegara, Tangerang, Bekassi enz. enz. vliegen door mijn gedachten.

En onweerstaanbaar getrokken toef ik dan op het Ere-kerkhof te Djakarta, waar zovelen van onze beste jongens een plaats vonden en ik vraag me af, of niet alles, onze beste jaren, onze strijd en onze nederlagen, onze offers, de offers van hun leven, tevergeefs is geweest.

Wat zijn we teleurgesteld geworden in de gang van zaken. Hoe steeg onze hoop voor het behoud van land en volk bij de eerste politionele actie, maar hoe zakte alles beneden peil, toen er plots een einde aan werd gemaakt. Bij elk ministerieel bezoek grepen we weer moed. Zal deze met open ogen komen en zich eerlijk open stellen voor de ware toestand? Maar neen hoor — Daarna de tweede actie. Ook tevergeefs — Als we in stille ogenblikken aan dit alles terugdenken, staan we verstomd hoe het mogelijk is, dat een mens zoveel teleurstellingen verwerken kan in zo korten tijd.

Tevergeefs? Ja, al die dure reizen, al die mooie(?) redevoeringen, vaak om 't volk een rad voor de ogen te draaien, al die uitgaven voor leger en vloot, lopend in de millarden. Maar niet te vergeefs, al die offers van jonge mensenlevens. Nooit tevergeefs al die tranen, bloed en zweet. Is deze wereld niet gebouwd op het offer?

Is het bloed der martelaren niet het zaad der kerk? En ik ben er diep van overtuigd, als straks Indonesisch' volk tot rust komt (ze zijn nu kepala bingoeng en opgezweept door helse machten) dan pas zullen de graven, ook voor hen een taal gaan spreken. De taal der gehoorzaamheid en overgave, de taal van trouw aan Koningin en Vaderland. Ook de taal der liefde aan Indonesië.

En dan, dat wij als wapenbroeders, verenigd zijn in ons legioen, is het niet de rente van het kapitaal, dat wij in de beste jaren van ons leven hebben uitgezet in saamhorigheid en kameraadschap aan verre stranden. Wat, daar is gekweekt, zet zich nu tot vrucht. En toen we hier terugkwamen en zagen dat de door ons vereerde en gedragen idealen omver gelopen waren, hebben we toen niet even gehuilverd, maar ons daarna ingezet deze idealen weer nieuw leven in te blazen en tot werkelijkheid te brengen.

En alle deugden, die daar werden geactiveerd, krijgen we nu niet de gelegenheid ze te volmaken, ieder op eigen terrein en omgeving, ook in ons legioen.

Wij bestaan één jaar! Gefeliciteerd en allen in gedachten hartelijk de hand geschud.

Ik vind het fijn dat er ook voor ons een plaatsje open is en oud-Veldpredikers, zich, zoals voorheen in Indonesië, ook mede mogen inzetten tot bereiking van het doel, een sterk, gehoorzaam volk, dragend de democratische beginselen uit tot heil van volk en Vorstenhuis.

Maar mogen dan de veldpredikers ook hun stem laten horen, als Evangeliepredikers, als dienstknechten van de Grote Koning.

Dat blijkt hieruit, dat men mij gevraagd heeft, een stukje te schrijven voor dit feestnummer!

Welnu dan. Als er ooit van een leven en een offer gezegd is geworden, tevergeefs, dan is het wel van het offer van Golgotha. En nooit heeft een offer zoveel zegen afgeworpen, dan juist dat offer. Ik ben er een vrucht van. Ik vond door dat offer rust en vrede.

U ook lezers? en alleen door het zien op dat offer ontvangen wij altijd weer kracht, de door Hem gestelde idealen te verwezenlijken. Niet tevergeefs. Deze twee woorden zullen aan glans en betekenis winnen, als wij allen in ons Legioen, onze idealen trachten te verwezenlijken door te zoeken de kracht, die uit het Grote offer ons nabij komt, en in de tweede plaats door nooit te vergeten, hen, die naast ons vielen, en aan wie wij nu, bij ons eerste jaarfeest een dankbaar en eerbiedig saluut brengen. Hun offer was niet te vergeefs.

Oud-veldprediker.
Ds. I. J. Vasseur, Kampen

Voor Schoonhoven en Delft

Oprichtings-vergadering

Veteranen Legioen
Nederland

in „Het Nut", 's avonds
om 8.00 uur.

Jan Swaan spreekt. /

Film.

Inlichtingen bij Bill Carmiggelt

Ho denken Legionnaires erover!

Deze kolommen staan open voor allerlei op- en aanmerkingen van Legionnaires, mits het natuurlijk niet de perken van fatsoen en stijl te buiten gaat, of om een andere reden, naar het oordeel van de redactie, niet gepubliceerd kan worden. Niet geplaatste copy zal worden geretourneerd, eventueel met op- of aanmerking.

Piekerans onder een pelopperpetje

Er zijn meer mensen in ons Legioen die zo nu en dan aan piekerans lijden, zoals onze sobat Mastoefa. Zo één is Jagertje. Alleen piekert Jagertje niet op z'n goeie tempat, want hij heeft er geen meer. Als Jagertje aan het piekeren slaat zet hij zijn oude pelopperpet op en neemt een borrel. En nu wil Jagertje plagiaat gaan plegen, en net als Mastoefa, in dezelfde stijl, z'n piekerans eens op gaan schrijven.

Jagertje las in zijn soerat-kabar, dat ergens, ver weg, in een mooi en nooit vergeten land, de nationale vlag van Jagertje was neergehaald, vertrapt en besmeurd. De regering van Jagertje was diep teleurgesteld en nam het ernstig op, zo stond het in die krant. En de Minister van Buitenlandse Zaken van dat mooie land bood zijn excuses aan en daarmee was de kous af. En toen Jagertje dat gelezen had, zette hij z'n oude petje op, schonk een borrel in en sloeg aan het piekeren.

Als er een aanslag op iemand wordt gepleegd, iemand uit dat verre land, dan schrijft de pers in dat land dat het in Jagertjes vaderland wel een ernstige foutje moet zijn. Als een landgenoot van Jagertje in dat land wordt vermoord, dan staat er ook ergens een heel klein stukje in de krant van Jagertje.

Die vlag van Jagertjes landgenoten wordt wel eens meer besmeurd, door die landgenoten zelf, nota bene Men schrijft er zonderlinge spreuken op en biedt hem aan Boeng Jozef. Dat schijnt allemaal te mogen. Maar nu is die vlag, ons nationale trotse symbool, waaronder Jagertje z'n gevallen sobats heeft helpen begraven, neergehaald, vertrapt en verscheurd. Nou, ja, daar hoeft je nu niet zo'n drukte over te maken, ze hebben toch hun excuses aangeboden. En de Hoge Commissaris heeft nog wel z'n tevredenheid uitgesproken over de bescherming, onmiddellijk na het incident verleend, dus nu is de zaak weer in orde. Maar Jagertje piekert voort. Als Jagertje en zijn sobats nu eens de vlag van bijvoorbeeld Boeng Amerika door de modder zouden sleuren, wat dan? O, natuurlijk, alle Ministers van Buitenlandse Zaken van Jagertjes Vaderland zouden zich haasten om hun excuses aan te bieden. In Jagertjes Vaderland zijn namelijk meer Mi-

nisters van Buitenlandse Zaken (dat is hogere politiek). Maar Boeng Amerika zou daar vast geen genoeg mee nemen. Boeng Amerika zou z'n schouders niet ophalen, zoals de landgenoten van Jagertje, nee Boeng zou boos worden. Er zouden economische sancties volgen. De landgenoten van Jagertje zouden dan vies in de beroerdigheid raken. Het volk van Amerika laat zich niet beledigen. Het volk en de Regering van Jagertje laten zich eindeloos op hun gezicht slaan, laten zelfs hun hoogste symbolen van nationale trots door de blubber sleuren en vertrappen en aanvaarden dan de excuses, bedanken zelfs voor de snelle bescherming. Hebben de landgenoten van Jagertje dan op de Lagere School nooit Vaderlandse geschiedenis geleerd, dat ze zo helemaal vergeten zijn dat hun Vaderland ook nog een Natie is? Zo piekert Jagertje er over, en het zal wel helemaal verkeerd zijn, want hij heeft geen verstand van Hogere Unie-Politiek en zo. Hij kan alleen maar een beetje op z'n buik door de modder kruipen en soldaatje spelen. Maar Jagertje vindt het zo erg, zo betoel betoel heel erg, om dat land van hem, waar hij en zijn sobats zo'n hoop voor over hebben gehad en nog hebben, zo slap, waardeloos en zonder ruggegraat te zien. Maar Jagertje is ook maar een dom, klein Jagertje. Hij bergt z'n pelopperpetje maar weer in de oude pluun-jesak en neemt nog een borrel. Jagertje.

Noot Redactie.

Wij kunnen ons bijzonder goed de stemming van Jagertje indenken. Maar hij moet zulke dingen toch eens heel zuiver bekijken. En dan zien wat er internationaal gebeurt. Als hij bijvoorbeeld eens ziet wat er in het laatste jaar tegen Engeland is gebeurd in Iran en Egypte. Ook Engeland heeft behoorlijk veren moeten laten. Maar het heeft de officiële voldoening, die werd gegeven, aanvaard. Een paar honderd jaar geleden ging je oorlog voeren of je nam het. Het oorlog gaan voeren gaat nu lastig. En dan is in dit geval officieel volledig genoegdoening gegeven. Wij moeten het ook meer zien als een opjuten van de massa door een paar oproerkraaiers en het betreuren dat de stemming zodanig is, dat dit zo snel kan gelukken. Wat Rusland tegen Amerika doet is ook meer dan erg. Maar Amerika neemt het. Anders is het oorlog.

Wat wij niet willen

Dat in zo goed als alle landen, die aan één van de afgelopen oorlogen hebben deelgenomen organisaties van veteranen zijn ontstaan, is bekend. Dat deze organisaties in de betrokken landen factoren zijn geworden, waarmede men rekening houdt, bewijzen landen als Amerika en Zuid-Afrika. Maar wat gebeurt er in Duitsland?

Wie de laatste tijd z'n krant gelezen heeft, weet, dat de Duitse oud-strijders zich duchtig beginnen te roeren. Nauwelijks was de oorlogsmisdadiger Kesselring uit het gevang ontslagen, of hij aanvaardde het voorzitterschap van de „Stahlhelm". Ook hebben wij kennis kunnen nemen van bijeenkomsten van andere oud-strijdersgroeperingen, zoals b.v. van oud-S.S.-ers, tijdens welke bijeenkomsten een toon wordt aangeslagen die ons weliswaar overbekend, maar daarom juist bijzonder antipathiek is.

Dat zich in het zich oprichtende West-Duitsland organisaties van oud-strijders gaan vormen, is, vooral gezien de Duitse mentaliteit, volkomen begrijpelijk. De toon echter die door deze lieden wordt aangeslagen, is in hoge mate bedenkelijk.

Het geringste spoor van schuld bewustzijn voor wat het Duitsland van Hitler Europa heeft aangedaan, ontbreekt. Alle beschuldigingen van oorlogsmisdaden zijn, als men vele van deze Duitse oud-militaire kopstukken zou geloven, ten enenmale uit de lucht gegrepen en vals.

De miljoenen vergaste en doodgemartelde Joden en concentratiekampbewoners, die deze lieden als een afgrijselijke nachtmerrie voor ogen moesten staan, ze zijn vergeten.

Een woord van verwijt aan het adres van de man, die een heel werelddeel in de allergrootste ellende stortte, wordt niet vernomen. Integendeel, men kan zo tussen de regels door nog steeds onverholen bewondering voor Hitler en zijn paladijnen beluisteren.

Deze Duitsers zijn zich ten volle bewust van het feit, dat West-Europa zonder hun medewerking praktisch onverdedigbaar is en ze zijn bezig deze factor uit te spelen.

Als voorwaarde voor hun herbewapening stellen ze doodleuk de vrijlating van alle thans nog in gevangenschap vertoevende oorlogsmisdadigers en men behoeft niet met de helm geboren te zijn om te kunnen voorspellen, dat ze hun zin wel zullen krijgen. Trouwens, zo veel van deze lieden zitten er al niet meer achter de tralies.

De dreun van de laarzen weeklinkt weer. Een geluid waarvan wij een intense afschuw hebben leren krijgen, een afschuw, die ons ons gehele leven zal bijblijven. Wij wensen onder geen voorwaarde ooit weer een bevel uit welke Duitse mond dan ook te horen. Men wil ons een Europese Defensie Gemeenschap opdringen, waartegen in Frankrijk een heftige oppositie gaande is, volkomen begrijpelijk overigens. In deze Europese Defensie Gemeenschap zal Duitsland een partner zijn die meer in de melk te brokkelen heeft dan Nederland.

Noot der Redactie.

De schrijver van „WAT WIJ NIET WILLEN" heeft het over het onderhouden van betrekkingen met gelijkgerichte organisaties in het buitenland. Regelmatig bereiken de Redactie berichten of wij contact hiermee hebben, daar al verbinding gezocht hebben, enz. Wij hebben contact met:

het Britse Veteranen Legioen

(d.t.v. Mr. N. A. C. Tyfield, Pers en Publiciteit-Officier).

het Amerikaanse Veteranen Legioen

(d.t.v. Mr. James F. O'Neil, Directeur der Publicaties).

het Canadese Veteranen Legioen

(d.t.v. Capt. John Hundevad, Hoofd-redacteur en Alg. Directeur).

de Associazione Nazionale Combattenti e Reduci in Italië

(d.t.v. Kolonel Vincenzo Ruggiero, Secretaris-Generaal).

Correspondentie-adres Nieuw-Guinea

A. P. Hseres, afd. Handel, Hollandia Haven, Nieuw-Guinea

Wereld Federatie van Oud-Strijders

(d.t.v. Mr. F. G. Hawkins, alg. dir.)

G. H. M. Reynen.

Het dilemma waarvoor wij ons geplaatst zien is niet eenvoudig op te lossen. Enerzijds dienen wij tot de erkenning te komen, dat Duitsland in de verdediging van West-Europa een onmisbare factor is. Anderzijds zien wij ons geplaatst tegenover onze diepgewortelde afkeer van alles, wat naar dit Duitse militarisme zweemt en weten wij, welke gevaren daaraan voor ons verbonden zijn.

Willen wij de duivel gaan uitwerpen met behulp van de overste der duivelen? Zal onze beduchtheid voor Rusland ons in de armen van onze vroegere vijanden drukken?

Deze vragen zouden niet zo klemmend zijn wanneer wij tekenen zouden waarnemen van een veranderde Duitse mentaliteit. Helaas is dit echter allesbehalve het geval.

Een herbewapening van Duitsland zal onvermijdelijk zijn. Tegen een samenwerking met dit Duitsland als gelijkwaardige partner in b.v. de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie zullen wij alleen al uit praktische overwegingen nimmer bezwaren kunnen inbrengen.

Maar wel hebben wij bezwaren tegen de deelneming aan een Europees leger, waarin Duitsers mede de lakens zullen uitdelen.

Eveneens passen wij ervoor organisaties van Duitse oud-strijders als de „Stahlhelm" en dergelijke te horen betitelen als een soortgelijke organisatie als ons Legioen, iets, waarmede onze tegenstanders reeds op de proppen gekomen zijn en wat ze ter geleger tijd stellig zullen herhalen.

Wij wensen betrekkingen te onderhouden met gelijkgerichte organisaties in alle landen van Europa en Amerika, maar bepaaldelijk niet met lieden, die het bloed nog aan hun vingers hebben zitten, het bloed van

tienduizenden, ja honderdduizenden van onze eigen landgenoten.

Als het aan ons lag zat het merendeel der Ramcke's, Kesselring's en Remer's nog achter dikke tralies.

Het is maar dat men weet hoe wij hierover denken. Dat zou te zijner tijd nog eens te pas kunnen komen.

Rotterdam, 18 Oct. '52.

Geachte redactie,

Het geheel zal misschien wat verward gaan klinken, maar dat is nu juist de reden waarom ik naar deze (gammele) pen grijp.

Er zijn mij n.l. een heleboel dingen duister, zo duister, dat het betoel m'n nachtrust gaat kosten als er niet snel iemand komt om mij eens even te vertellen hoe of dat allemaal zit.

Zo zijn er eens in Indonesië een paar acties gevoerd, politionele acties, die een einde maakte (althans met die bedoelingen begon men ermee) aan een bende gerotzooi van allerlei lugubere en duistere individuen, die eigen land en volk in de afgrond hielpen.

Maar! zodra was die actie 24 uur oud of heel de Verenigde Naties-vergadering stond moord en brand te schreeuwen over terreur en brandstichting, enfin de ratten lusten het nog niet.

Allemaal tot je dienst en laten we nu even aannemen, dat men gelijk had, goed dus, men had gelijk(?) maar nu zijn we enkele jaren verder en dan pakken we de krant:

„Britse militairen branden kampong plat op Malakka omdat daar kort tevoren een Britse politieman was vermoord.....!!

En als we dan op dezelfde pagina kijken,

zien we een stukje: „Franse troepen in Indo China zetten parachutisten in”.

Nou vraag ik je toch potdomme, ik heb tot nog toe gezocht naar een protest in de Veiligheidsraad, maar vergeet dat maar rustig. Ik snap dat zeer beslist niet, geen barst snap ik er van.

En dan is er nog iets waar ik me suf op pieker, luister:

Er werd destijds zoveel gezwaamd over: welke gebieden geografisch tot Indonesië behoorden, datzelfde probleem wat nu aan de orde is met Nieuw-Guinea. Sukarno weet beslist zeker dat Nieuw-Guinea tot Indonesië behoort op grond van, nou ja: moeilijke woorden.

Goed, goed dus Java, Sumatra, Celebes enfin dat hoorde allemaal bij elkaar maar let op: de Portugezen bezitten een klein peststukje van Timor en als ik juist ben ingelicht bezitten ze dat nog steeds.

Borneo is ook „souverein” overgedragen, maar die Engelse helft dan, behoort dat dan niet tot de „geografische, weet ik veel „ische” gelegen gebieden. Dus de helft van een eiland wel, de andere helft niet.

Ik heb wel eens optochten gezien zo van „Irian Merdeka” en zo, maar nog nooit zoiets van „Serawah Merdeka” of „Timor Setenga djoega Merdeka”. Hoe kan dat nou? Is er iemand, die dat kan verklaren? Alsje blijft mensen, ik ben nieuwsgierig, maar ik snap er geen barst van, misschien lachen jullie meewarig om deze vragen, ik bedoel dat ze voor elk ander simpel van oplossing zijn, maar dan maar dom, ik snap het niet. Walchersestr. 97b, R'dam.

A. de Blaauw

Tempat Piekerans

VAN MASTUFA

De keuze van de lijn.

We hebben net nu juist weer gezien met de verkiezingen in Amerika; het gaat met die

dingen precies als met voetbalwedstrijden: als er geen radio was zou je de krant nodig hebben om de uitslag te krijgen. Maar zo gaat het nu eenmaal in deze wilde tijd; in plaats van rustig op je tempatie te liggen, daar te lezen wat je er zelf uitpikt en daarover je hersens eens rustig aan het piekeren te zetten, moet je gaan opstaan, een knop omdraaien en dan krijg je in je oren geschetterd, wat een ander vindt dat er in geschetterd moet worden. En heb je een lawine van feiten over je heen laten gaan en je wilt dan over het ene punt, wat je toevallig bij is gebleven, de brei in je hoofd eens doen kraken, dan moet je zorgen dat je heel gauw weer opstaat en weer de knop omdraait, want anders maakt een plaat van Louis Armstrong wel een eind aan alle piekeratie. Neen, die radio is niet de lijn die Mastufa kiest. Hij kan hem waarderen in het terrein als er zo'n knaap loopt te dazen van: Hier Tinus, voor slappe Tinus, hier Tinus voor slappe Tinus, kunt u mij verstaan? kunt u mij verstaan? kunt u mij verstaan?, wat is mijn sterkte?, wat is mijn sterkte?, wat is mijn sterkte? — Over! En als er dan antwoord komt, dan waardeer je radio, dan is het ook het geval, dat je hem nodig hebt. Maar om de dave-

rende dingen dezer dagen te vernemen doet Mastufa het liever rustig aan, zodat je je er nog eens goed in kan verdiepen en anders de rust verdiept. Mastufa is helemaal niet modern. Er mag wel eens iets nieuws komen, daar niet van, maar als zovele mannen is hij toch ook behept met de typisch vrouwelijke zucht naar behoud van de lijn.

Dat heeft hij vooral als het zo gaat om de grenzen van zijn Vaderland. Hij voelt er niets voor dat daaraan geknabbeld wordt, maar hij vindt ook vergroting zo heel erg overbodig. Hij hoeft niet in een Europa te leven, Nederland is hem genoeg. Dat Europa doet zo kermisachtig aan; een stel mensen samen in één zak binden en dan laten lopen. Alleen is het verschil met de kermis dat zovelen nu menen dat men op deze wijze harder vooruit zal komen dan als men vrij naast elkaar loopt. De verbazing van Mastufa over het feit, dat er nu zo'n strubbeling in die Europese samenwerking is, is dan ook opmerkelijk gering. Allemaal samen met de benen in een zak, dat geeft geen gemak. En Mastufa bepiekt nu dan ook dat deze zaak helemaal niet erg is zoals hij loopt. Trap die zak weg en ga dan naast elkaar lopen.

Maar alleen moeten we nu juist bang zijn dat ze dadelijk weer verschillende kanten opgaan omdat ze elkaar zoeven op de teen-tjes hebben getrapt.

Er moet wel een lijn zijn in die internationale samenwerking. En daarbij is het van groot belang welke partij in Amerika de leiding heeft. Want we zijn daar ook niet klaar met op te merken, dat de Republikeinen voor de democratie zijn en de Democraten voor een Republiek, er is wel degelijk verschil.

Maar om dat door te krijgen moet je behoorlijk eens: Op de Tempel — Rust gaan en lezen en piekeren. En dan zie je dat er zijn, die zeggen dat de Republikeinen isolationisten zijn, dus mensen die Amerika op zichzelf willen laten en zich niet met anderen bemoeien. Maar Eisenhower zegt dat isolationisme als politiek vraagstuk hardstikke dood is, dat Amerika vrede wil, maar dat dat onmogelijk is zonder vrede in de hele wereld. En dat is nog niet zo dom bekeken.

Geen enkele partij in Amerika wil Europa

maar in zijn vet laten gaarsoppen, het verschil is echter dat de democraten van mening zijn, dat zij van daar uit alles, ook de interne zaken, voor de anderen moeten regelen, terwijl de Republikeinen vinden dat je ze nog een beetje zelfbestuur moet overlaten. Daarom vindt Mastufa het helemaal niet zo gek dat er nu een Republikein komt, alleen is Eisenhower nu wel de meest democratische van de Republikeinen. Maar laat ons toch hopen dat er nu meer kans is dat de Europese landen niet zo'n dwang krijgen om een bepaalde staatsvorm te kiezen, maar het zelf mogen doen en dat ze dan zo verstandig zullen zijn om samen te werken zonder een eenheid te zoeken, die er niet is. Dan kunnen wij allen ons zelf zijn en blijven. Men kiese een lijn. Ook Mastufa's Vaderland heeft laatst verkiezingen gehad en daarop is met frisse, Friese vlotheid, dat wil zeggen op zijn elf en dertigst, een nieuwe Regering gekomen. Maar hier maken we niet zulke reuzenzwaaien dat de zaak „om” gaat. Hier lijkt het na de oorlog met iedere nieuwe regering erop dat hoe meer zij verandert, hoemeer zij hetzelfde blijft. En dan is Mastufa vaak ook toch niet al te behoudend. Want die Regeringen waren niet behoudend, vooral niet van soevereiniteit, waar ook ter wereld. Maar nu juicht Mastufa dan toch, want deze Regering heeft zich eens wel behoudend verklaard. En dat gaat om Nieuw-Guinea. En dat zij daar dan ook veel verandere. Want slechts snel en grondig aanpakken kan daar het behoud geven, zowel voor Nieuw-Guinea als voor Nederland. Men doe dat! Mastufa wil hier nu niet, zoals nog velen doen, gaan piekeren over andere keren dat er flinke taal is gesproken, zoals in 1945 toen minister Logemann het had over samenwerking met Soekarno c.s., of bij de inzet van de beide acties. Laat ons het daar nu niet over hebben, laat ons blij zijn met deze uitspraak en laat ons doen! Dan kan Nederland er weer bovenop, dan kan het ook in de internationale samenwerking zijn waardige plaats innemen en anders heeft het geen zin al wordt het Legfoen zo oud als Methusalem. Dan kan je net zo goed die plaats van Louis Armstrong aanzetten, althans volgens de bepiekingen van

Mastufa.

Wacht!

Tastbaar is de diepe stilte
Om de eenzame figuur,
Zijn gelaat vertoont een spanning
Op dit nachtelijke uur,
In zijn ogen, waakzaam kijkend,
Blinkt een fascinerend vuur.

Thans staat hij hier voor zijn vrienden
Op deze verlaten post,
Hij zal waken, als zij slapen
Tot hij weer is afgelost
En zijn ogen kan gaan sluiten,
Na een wacht, die moeite kost.

Maar hoewel vele gevaren
Hem omringen in deez' nacht,
Zijn er in zijn hart geen angsten,
In zijn ziel huist grote kracht.
Hij zorgt voor zijn kameraden,
Hij staat nu voor God op wacht.

Russisch optreden *in Azië en Afrika*

De plannen van het communisme omvatten de wereld; het hoeft dus nooit verwondering te wekken, dat men hen overal ziet optreden. Maar wel mag men zich afvragen wat hun eerste doelen zijn. En daarbij wordt er vaak aan getwijfeld of die in Europa of in Azië liggen.

Het wil mij voorkomen, dat men zonder meer kan zeggen in Europa. Want dat ligt veel meer in de lijn. De communisten wensen de wereldrevolutie en zij moeten daarvoor in de eerste plaats de krachten breken, die zich daartegen verzetten. Die vindt men in Europa en Amerika.

De kracht van de revolutionaire idee is dat hij tot snelle daden leidt. Deze snelheid kan worden bereikt omdat het daden van afbraak zijn. Opbouw kost veel tijd en moeite, slopen gaat snel en gewoon vernielen kan heel vlot. Toch ziet de massa in de vernieling veelal een positieve daad. Men voelt er zich toe aangetrokken en ziet als regel graag een brandje. Er was iets en even later is het weg en het verdwijnen levert nog een mooi schouwspel op. En als we dan nog hetgeen daar verdwijnt niet mooi vonden, dan vinden we snel dat er iets goeds gebeurd is. De oude rommel is opgeruimd en nu is er een plaats om iets beters op te bouwen. Alleen kan het wel eens zijn dat er van dat laatste niet zo snel iets terecht komt, maar dat beseft men niet. We hoeven niet de voorbeelden te noemen van al wat in de oorlog werd vernield en op opbouw wacht, maar het is wel aardig erop te wijzen, dat in Amsterdam enige tientallen jaren geleden het Paleis voor Volksvlijt in vlammen opging. Vrij algemeen was de opvatting, dat het een foelielijk gebouw was, dat opgeruimd maar netjes stond en dat men hier nu eens iets moois moest zetten, een stadhuis of zo. Maar dat is nog nooit gebeurd, er is nog altijd niets. Behalve dan natuurlijk plannen.

Het beginsel van het communisme is nu dat vernieling en vernietiging van het bestaande de eerste eis is om te kunnen gaan opbouwen. De kapitalistische, burgerlijke, maatschappij moet worden weggevaagd en dan kan men op de puinhopen een schone toekomst bouwen. Inderdaad zijn er velen

dit denkbeeld toegedaan, daardoor alleen is het mogelijk dat men met de voorbeelden van achter het ijzeren gordijn voor ogen nog overtuigd communist kan blijven. De rede-nering is slechts dat het einddoel mooi is, dat het nog niet bereikt kan worden omdat de vernietiging nog niet voldoende is en dat men alle middelen mag en moet gebruiken om deze eerste voorwaarde te bereiken.

Het verzet hiertegen komt nu van degenen, die geloven in een geleidelijke uitbouw van de maatschappij. Ze behoeven de bestaande toestand heus niet ideaal te vinden; het aantal mensen dat dat doet zal niet erg groot zijn, maar zij voelen dat alles rustig moet groeien en dat hetgeen bereikt is in de wereld ook heel wat goeds inhoudt en zij wensen dat goede te behouden en niet het kind met het waswater weg te gooien. Moet er iets verdwijnen dan moet dat met overleg geschieden, een fatsoenlijke sloop met behoud van nog bruikbare materialen en niet maar een kan met petroleum en een lucifer erbij. De voornaamste kracht, die weerstand kan bieden aan het communisme is onze Westerse beschaving, die zoveel biedt wat aan zovelen dierbaar is en wat zij willen verdedigen. De sterkste burchten van deze beschaving liggen in West-Europa en in Amerika. Daarom gaat het de communisten om de vernietiging van deze burchten, hun actie is gericht tegen Europa en Amerika. Kunnen zij die vernietigen, dan worden de anderen weerloos en vallen hun vanzelf in de schoot. Maar dit houdt niet in dat zij thans onbelangrijk zijn.

Want nog steeds zijn deze burchten te sterk om rechtstreeks te nemen; juist de laatste jaren tonen met de verkiezingen overal hoe de weerstand groeit. En zoals dat dan in de oorlog gewoonte is, gaat men de burchten insluiten en uithongeren. Het is een langdurige methode, maar de Sovjets hebben geduld. Vooral West-Europa is aangewezen op Azië en Afrika, al onze landen hebben dringend behoefte aan de grondstoffen, die daar gewonnen kunnen worden en aan de afzetgebieden die daar kunnen worden gevormd. Daarom moeten deze Aziatische en Afrikaanse gebieden worden onttrokken aan de Westerse invloed met alle middelen, die ten dienste staan. Of deze overeen te brengen zijn met de communistische beginselen doet hierbij niet terzake. We zien dan ook dat het

ationale gevoel tot het uiterste wordt aangewakkerd, evenals godsdienstig fanatisme. Vooral het Mohammedaanse geloof is een gevaar voor ieder andersdenkende, die een Islamietisch volk wil overheersen en uiteindelijk willen de Sovjets dat toch ook, want zij wensen de wereldheerschappij. In hun eigen gebieden in Azië hebben ze de Islamieten dan ook vrijwel uitgeroeid, want naast Stalin of zijn opvolger is er voor Allah en een profeet geen plaats meer. Maar elders wakkeren zij het strijdbare Mohammedanisme fel aan, omdat dit helpt om de Christenen van het Westen hun invloed te benemen. Maar het zou hun vermoedelijk geen voordeel brengen indien daar in Mohammedaanse landen nu reeds Sovjetrepublieken werden gevestigd; deze zouden op zeer veel verzet stuiten en velen de ogen openen. We zien ze dan ook nog niet, ook daar niet waar de kansen ervoor zeer gunstig schijnen. Maar de communisten worden geleid en krijgen hun orders uit Moskou en die gaan kennelijk niet zo ver. Om een regime als het hunne te kunnen handhaven, moet men alle verzet, vanuit het centrum, direct met geweld kunnen smoren; dit kan als een land binnen het ijzeren gordijn kan worden getrokken, niet met een gebied, dat daar buiten blijft. In Oost-Europa heeft men het gordijn naar het Westen kunnen verplaatsen, in Azië heeft men China er binnen kunnen trekken, de werkelijk communistische gebieden vormen één geheel.

China is geen Mohammedaans land, men kent daar niet het strijden voor een geloof, maar is zeer wijsgerig ingesteld en de grondslagen van het Boeddhisme berusten ook op verdraagzaamheid. Men zal ook een beweging vooral beoordelen op zijn uiteindelijke doel en hetgeen gedaan wordt om dat te bereiken beschouwen als het gevolg van de menselijke fouten, voortkomende uit 's mensen onvolmaaktheid. En dan spreekt dus in het communisme vooral het idee van de gelijkheid en vindt men er de gedachte in terug waarmee Sun Yat Sen het volk vertrouwd heeft gemaakt. De herverdeling van de grond was een geweldige aansporing voor de massa om mee te doen en zo kon een macht gevormd worden en de handhaving daarvan berust op geweld. En het land is de communisten eigenlijk toegeworpen; met Tsjang Kai Sjek zijn er alle Westerse invloeden verdwenen en het doet nu zelfs nog veel meer door in Indo-China en Korea het Westen uit te putten en in geheel Azië door middel van de overal aanwezige Chinese kolonies onrust te zaaien tegen het Westen. Want deze Chinezen buiten hun land volgen meest de regering, die er is; zij voelen zich zo gebonden dat zij meezwaaien als de regering omgaat.

Elders gaat het anders. Frankrijk, het land dat op het vasteland van Europa altijd zeer grote invloed heeft gehad, is kennelijk op het ogenblik het voornaamste slachtoffer, nadat tegen Nederland een vrijwel volledig succes is behaald. Indien men van com-

munistische zijde een paar jaar terug meer wapens en meer mensen in Indo-China had gegooid dan was het daar voor de Fransen vrij zeker afgelopen geweest, vooral ook omdat Amerika ook tegen hen was. Maar het gebeurde niet; het bleef bij voldoende hoeveelheden om de strijd er aan de gang te houden en Frankrijk te binden en uit te putten, hetgeen nog steeds doorgaat. En ondertussen is men in Afrika ook aan de gang, terwijl dan ook in Frankrijk zelf de communisten het meest actief zijn met herrieschoppen. En vooral als we het gebeuren in Afrika zien, komen we overal de prachtige nationalistische leuzen tegen, die het in Amerika ook zo goed doen en maken, dat er zo ook nog tweespalt in de boezem van het Westen komt. En dan zitten er steeds mensen achter, die opleiding en instructies uit Moskou hebben ontvangen.

Maar ook Engeland krijgt zijn deel; de kranten staan nu vol over Kenya en op Malakka is het ook lang niet alles. Maar over het laatste is men nogal zwijgzaam. Van Kenya weet nu echter vrijwel iedereen waar het ligt en wat Mau-Mau is. Het is een beweging van het meest primitieve bijgeloof, die alle romannetjes over geheime genootschappen in diepe binnenlanden met stukken slaat en waar de boze geesten verzadigd moeten worden met het bloed van de blanken. Er zijn meer van die bewegingen onder de negers geweest, maar veel stelden zij als regel niet voor. Nu moeten er echter al extra troepen naar dit land, dat tot voor kort werd beschouwd als het ideale emigratie-oord voor blanken in de tropen. De oorzaak is dat er een man aan het hoofd staat, die zijn opleiding in Moskou heeft gehad. De negers brengen hun bloedoffers en dansen in het nachtelijke oerwoud voor de geesten, maar achter deze geesten staat Jozef Stalin. En als die grijnst en met zijn snor kwispelt, dan is dat niet omdat hij denkt, dat er binnen enkele maanden een communistisch regime in Kenya zal zijn, maar omdat aan het Westen weer zoveel afbreuk is gedaan. Dit gaat ook alles ten koste van de bevolking van de betrokken gebieden, het interesseert hen niet. Met mensen wordt niet gerekend, al loopt het aantal levens dat wordt opgeofferd in de miljoenen.

Voor ons is het altijd nog het dichtste bij om naar Indonesië te kijken. Dit land zou een geweldige bron kunnen zijn voor de grondstoffen, waar wij en de gehele wereld zo grote behoefte aan hebben; het brengt haast niets meer op. Deed het dat wel dan zou het land zelf ook tot flinke welstand kunnen komen en nu verkeert het in de meest droevige economische omstandigheden. Voor de Russen heeft dat ook nog het voordeel dat de Westerse mogendheden er nog geld en zorg aan gaan besteden om het in stand te houden, in de mening dat zij het zodoende bewaren voor het communisme. En als het er toch economisch finaal mis loopt dan kunnen zij als oorzaak direct aanvoeren, dat het niet onder communistisch bewind

stond en geen volksdemocratie was. Dat is duidelijk uit de onderdrukking van de Madioen-opstand, waarvan het zeer goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk is, dat hij is ontsproten aan een plaatselijk initiatief, maar waarvan de afloop voor Moskou heel voordelig is. Indonesië blijft echter voor alle landen die onder vreemde overheersing staan het voorbeeld van de met geweld verkregen bevrijding; men haalt eruit een opwekking tot navolging. De kreten van „Merdeka” en „weg met de blanken” zijn tot ver buiten de grenzen gehoord. En in Indonesië zijn er genoeg, die er voor zorgen, dat ze binnen de grenzen ook blijven klinken. Dat toont bijvoorbeeld het vlagincident. De opzetters van de betoging hadden zoiets zeker niet gewild, maar er hoeven zich daar maar enkele oproerkraaiers onder een menigte te mengen en de bekende leuzen klinken weer en de kansen op een betere verhouding met het Westen tot wederzijds voordeel worden weer ernstig teruggesteld.

Deze Russen hebben een bewonderenswaardig geduld en ze hebben dat nodig. Het is niet dat ze uit beginsel tegen een oorlog zijn; een atoomoorlog zou aan de beoogde vernietiging heel wat kunnen helpen en op kosten aan mensen en goederen wordt niet gekeken. Maar de kansen op verliezen zijn groter dan die op winnen, dus wil men eerst zorgen, dat die kansen keren. Daar komt bij dat bij de communisten de overtuiging heerst dat de andere wereld toch zich zelf zal ver-

nietigen; zij willen nu alleen maar een handje helpen om het vlotter te laten verlopen. Daarom doen zij al wat mogelijk is om het Westen te verzwakken zonder nu tot oorlog te komen. Ieder middel daartoe is goed, Mohammed of heidense tovenaars mogen alle hun rol spelen, want het doel heiligt alle middelen en men kent God noch gebod.

Tegen zo'n tegenstander helpt alleen werkelijke eensgezindheid en die is het juist die nog zozeer mankeert. Wij hebben daar de droeve ervaringen van ondervonden, dat is voor ons veelal een reden om in ons vuistje te lachen om wat er in Malakka en Kenya gebeurt. De oorlog in Indo-China wordt door alle anderen bekeken als een zuiver Franse aangelegenheid, in wezen is hij van even groot, zo niet groter, internationaal belang als die in Korea. Met een gevaar als thans voor ogen moet men leren schouder aan schouder te staan en elkaar te helpen en samen te strijden. Men moet in de afweer een eenheid weten te vormen, iets wat heel wat anders is dan het afwachten wat de ander doet en te trachten hem ondertussen nog even op een ander punt een hak te zetten. Men mag onder eenheid niet verstaan het grijpen van zoveel mogelijk macht over degenen met wie men samen moet gaan. Daarom doet men het best met zich te beperken tot hetgeen noodzakelijk is, want anders leidt het streven tot onenigheid op bijzaken en komt de hoofdzak in het gedrang.

MARTOEWA

Over de erevelden in Indonesië

Na 14 Augustus j.l. kwam als eerste een schrijven binnen van de Oorlogsgravenstichting, te Den Haag. Uit haar schrijven citeren wij het volgende

..... Begrijpelijk, omdat het Ereveld „PALEMBANG” zich blijkt het inspectierapport van 20 tot en met 27 Augustus 1952 in uitstekende toestand bevindt.

Het ziet er keurig en onderhouden uit. De kruisen zijn mooi wit geverfd, het gras kort gehouden, het aanwezige planten-materiaal verzorgd, de graven goed schoon, kortom het geheel stemt tot volle tevredenheid.

..... Hieraan kan ik nog toevoegen het Semarangse Ereveld „KALIBANTENG”, waar tengevolge van moesson-invloeden en afwateringsstelsel met extra aangenomen arbeidersploegen maandenlang intensief moest worden gewerkt om de begraafplaats weer een verzorgd uiterlijk te geven.

..... Zo hier als elders in Indonesië wordt door de Stichting en hare medewerkers ten opzichte van de 22 over de archipel verspreide Erevelden een voortdurende waakzaamheid en werkzaamheid betracht.

..... Wel heeft de Stichting, die in Januari van dit jaar de erevelden — uiteraard in de toestand waarin zij zich bevonden — heeft overgenomen, op het Surabajase Ereveld „KEMBANG KUNING” te kampen met fundamentele moeilijkheden.

Wij komen hier nader op terug.

1. Status

Op 10 December 1946 in de 2de Kamer de oprichting van een Nederlands-Indonesische Unie besprekende, heeft de Nederlandse Regering, t.a.v. Nieuw-Guinea gesteld tegenover de andere eilanden onder Nederlands gezag in het Oosten, duidelijk een uitzondering gemaakt door te verklaren „dat Zij wenst dat..... ook Nieuw-Guinea een eigen status moet kunnen verkrijgen ten opzichte van het Koninkrijk nieuwe stijl en van de Verenigde Staten van Indonesië, al zou misschien de autochthone bevolking zich nog moeilijk kunnen uitspreken. In het bijzonder (zeide de Regering toen) behoort daar immers de mogelijkheid opgehouden te worden voor grotere volksplantingen van Nederlanders, op de eerste plaats van Indische Nederlanders die onder eigen bestel willen leven”.

Liet deze verklaring, zoals zij ter Ronde Tafel Conferentie in 1949 opnieuw is naar voren gebracht, aan duidelijkheid niets te wensen over, gedurende lange jaren hebben wij in onzekerheid verkeerdt wat er met Nieuw-Guinea zou gebeuren, waarbij vanuit onze kringen herhaaldelijk met kracht is aangedrongen op een duidelijke uitspraak ten aanzien van het behoud tot in lengte van dagen van de Nederlandse soevereiniteit over het eiland. Een uitspraak ook en vooral te doen tegenover (wat in stede van de Verenigde Staten van- is geworden) de Republiek-Indonesië.

Deze uitspraak schijnt dan nu te zijn gedaan. Daar waar het nieuw-opgetreden Kabinet in zijn Memorie van Antwoord op de Algemene Beschouwingen der Tweede Ka-

Nieuw-Guinea

Kroniek

mer openlijk als zijn standpunt heeft uitgesproken dat de soevereiniteit over Nieuw-Guinea de jure en de facto bij het Koninkrijk der Nederlanden berust (de Telegraaf 30 Oct. '52).

De Regering licht dit als volgt toe:

„Door toe te treden tot de organisatie der Verenigde Naties heeft het Koninkrijk de in het Handvest vervatte verplichtingen op zich genomen om de ontwikkeling van dit land en zijn bewoners te bevorderen, het beheer te beschouwen als een opgelegde taak en hieromtrent regelmatig te rapporteren aan de Verenigde Naties. Dit alles tot tijd en wijle de bewoners van Nieuw-Guinea in staat zijn zelf over hun toekomst te beslissen.

De regering ziet in een hervatting van de bespreking met Indonesië omtrent de status van Nieuw-Guinea geen heil.

Zij is echter bereid bij een over Nieuw-Guinea te voeren gesprek er toe mede te werken, eventuele misvattingen en daaruit voortvloeiende verontrusting van der Indonesische regering omtrent de Nederlandse oogmerken ten aanzien van dat gebiedsdeel weg te nemen. Evenzeer is zij bereid suggesties in studie te nemen, welke, zonder de Nederlandse soevereiniteit over Nieuw-Guinea te kort te doen, een bijdrage zouden kunnen vormen tot verbetering der betrekkingen tussen beide landen.

Binnenkort zal de tot het opstellen van een algemeen plan voor Nieuw-Guinea ingestelde commissie het eerste deel van haar rapport indienen, waarna zo spoedig mogelijk zal worden onderzocht, welke plannen met een redelijke kans op resultaten ter hand zullen kunnen worden genomen”.

Wat ons hierin in het bijzonder verblijdt zijn de woorden „tot tijd en wijle de bewoners van Nieuw-Guinea in staat zijn zelf over hun toekomst te beslissen”, waarbij dus niet enkel sprake is van de oorspronkelijke bevolking die (natuurlijk) mondig moet worden gemaakt, maar ook de Nederlandse en Indisch-Nederlandse (indien dit nog iets afzonderlijks is!) volksplantingen zijn inbegrepen die volgens de Regeringsverklaring van 1946 daar „behoren mogelijk te zijn”.

Wij zijn op de goede weg.

P. P.

Een jaar Legioen

Wij werken voor vrede, voor veiligheid en recht,

*En helpen een volk uit zijn nood,
Begrippen, waar iedere jongen voor vecht
En waar Nederlands kracht uit ontsproot!*

(Uit: „Wij werden geroepen”, de geschiedenis van de 7-December Divisie).

Ziezo, dat is er geweest, zou je haast zeggen. En wat een tijd is dat geweest, hè, in Indonesië. Maar we hebben er nu niets meer mee te maken en laten die pelopors mekaar maar eens opvreten!

Zo is nu wel de stemming. Nu zit je hier en je denkt nauwelijks meer over die tijd na. Er zijn zoveel andere dingen die onmiddellijk je aandacht vragen. Je hoge huur of je kostgeld en je andere vaste lasten drukken op je leven. Op je werk wordt op het belang van tempo en productie gewezen. (En als je geen werk hebt zijn je zorgen nog groter en ben je meestal in een kankerstemming bovendien). Wanneer je thuis komt als de dag er weer op zit, ga je misschien nog aan de studie of leggen je huisgenoten beslag op je voor enige gezelligheid of voor wat anders. Of daar zijn nog honderd en één dingen die nog gedaan moeten worden en die je alleen in je vrije tijd kunt doen.

In de krant kijk je het eerst naar stadsnieuws en naar de advertenties en des Maandags interesseren de voetbal- en andere sportverslagen je het meest. Wat het binnenlands nieuws betreft raak je geïnteresseerd in de gratieverlening aan Lages en kun je jezelf er over opwinden en verder kijk je naar verkeersongevallen, branden, inbraken enz. De Kamerverslagen lees je alleen, als ze over onderwerpen handelen, die je interesseren.

Het buitenlandse nieuws is alleen dragelijk, wanneer het gaat over de verdrijving van Farook, de geheimzinnige moord op een Engelsman in Frankrijk of iets van dien aard. De politieke gebeurtenissen laten je meestal koud, want er is in de berichtgeving daarover geen touw meer aan vast te knopen. Men kan die buitenlandse berichtgeving alleen volgen en begrijpen, wanneer men er een speciale studie van maakt. Maar voor jou als doodgewone burger staan die politieke dingen buiten je dagelijkse interesse en daarom lijken ze zo veraf en zo onwezenlijk.

Toch heb je zwaar leergeld betaald. De wereld — en Nederland inbegrepen — heeft nog maar kort geleden een crisis doorstaan, die haar tot op haar grondvesten heeft aangetaast en doen schudden. De hele westerse beschaving en met name de oude beschaving van West-Europa is nu geworden als een oude, afgetakelde vrouw, die om der wille van het leven zelf, zich nog staande probeert te houden. Zij heeft vijf lange jaren geworsteld met de vernietiging voor ogen en heeft die wel overleefd, maar nu wordt zij bedreigd door nieuwe gevaren, die wederom vernietiging inhouden.

Het is beslist onjuist te menen, dat na Wereldoorlog II een vredige toekomst aan de mensheid beschoren is. De verwickelingen in de huidige wereldgeschiedenis bewijzen,

dat we met het winnen van de oorlog, de vrede nog lang niet als ons zekerste bezit kunnen beschouwen. Waar nog maar kort geleden miljoenen levens vernietigd zijn en een ontzaglijk groot deel van de menselijke cultuur vernield is, zou men verwachten, dat de mensheid daardoor tot inkeer en bezinning gekomen zou zijn. Doch de machten van vuur en zwaard hebben nog steeds de touwtjes in handen en beheersen de regie op het wereldtoneel. De mensheid zit als toeschouwer met angst en onzekerheid te kijken. Een ontploffing op het toneel kan het vuur snel in de zaal doen overspringen en weer is er een grote ramp geboren.

Het is beslist onjuist om te menen, dat Wereldoorlog II, door Hitler ontketend, de eigenlijke oorlog is geweest. Men is wel geneigd dit aan te nemen, doordat deze wereldramp alle andere oorlogen daarvoor in omvang en in intensiteit overtrof. Het zou juist zijn, wanneer we deze laatste wereldramp slechts als een rampzalig intermezzo konden zien, dat werd veroorzaakt door een ongeduldige speler op het wereldtoneel.

In zijn boek „Kengetal 3.5.39” gaf de Nederlandse journalist, Mr. Dr. I. G. van Maasdijk ons een inzicht in de worsteling om de wereldmacht tussen het communisme en de vrije democratieën. Hij stelde daarin vast, dat de eigenlijke oorlog reeds op 3 Mei 1939 was begonnen door de vervanging van Litwinof door Molotof. Doordat Hitler er echter tussen kwam en de oorlog zowel aan de vrije democratieën als aan de communisten verklaarde, moest er noodwendig een tijdelijk bondgenootschap tussen deze twee — in wezen onverzoenlijke — ideologieën tot stand komen. Na de nederlaag van de As moest dit bondgenootschap uiteen vallen en werd de strijd, op 3 Mei 1939 door Rusland aan de vrije naties verklaard, voortgezet. Natuurlijk wordt nu tactisch en politiek gebruik gemaakt van de winst- en verliesposten uit de oorlog van Hitler.

Het instituut van de Verenigde Naties, dat na deze oorlog een symbool van de Vrede heette te zijn, werd in de kortst mogelijke tijd het strijdtoneel van de internationale politiek.

Nederland werd door het intermezzo van Hitler overrompeld. Het heeft daardoor een zeer hoge prijs moeten betalen en zeer zware offers moeten brengen. En nog is de eigenlijke strijd niet in zijn volle omvang ontbrand.

Men is onwillekeurig geneigd de vraag te stellen, waar die hoge prijs en die zware offers voor nodig zijn geweest. Niemand zou ons hier een bevredigend antwoord op kunnen geven. Niemand zou ons tot volle tevredenheid kunnen bewijzen, dat de ontbinding van het Koninkrijk een noodwendige en tevens tactische, strategische, economi-

sche en politieke voorbereiding is voor de komende strijd tussen de Westerse democratieën en het communisme.

Ware dit bewijs te leveren, dan zou iedere rechtgeaarde Nederlander zich in alle gerustheid bij de gang van zaken neer kunnen leggen. Enerzijds, omdat de vrede, de veiligheid en het recht onvervreemdbare menselijke rechten zijn, die de Indonesiër niet onthouden mogen worden, anderzijds, omdat de Indonesische onafhankelijkheid een versterking zou moeten betekenen van het vrije westerse blok. Helaas zijn de hoge prijs en de zware offers, die Nederland zich moest getroosten ter wille van de Indonesische onafhankelijkheid, tevergeefs geweest. Noch Nederland, noch Indonesië, noch de vrije naties hebben er enig voordeel uit gehad. Integendeel is Indonesië een vrij gebied geworden, waar de spin van Moskou haar web steeds steviger overheen weeft.

Wij hebben na de verdrijving van de Duitsers met inzet van ons leven en van veel wat ons lief is, de Indonesische rijksgenoten ook het geluk van de zuiver democratische beginselen deelachtig willen doen worden. We hebben tegelijkertijd het westerse blok willen versterken in de strijd tegen de opmars van de communistische ideologieën. Maar terwijl het einde van de hoge taak, voor welke we geplaatst werden, nog lang niet te zien was, werden wij plotseling van het ideale front van overzee teruggeroepen. De doelbewuste taak in het belang van het rijk en van de vrije democratieën viel weg. We voelden ons in een vacuum geplaatst en in de sfeer van het doelloze.

Is het te verwonderen, wanneer we in onze terugroeping de eerste nederlaag zien van de vrije democratieën in hun strijd tegen het communisme? Is het te verwonderen, dat de idee post gaat vatten, dat dit land reeds het slagveld is, waarop de ideologische strijd tegen Moskou wordt gestreden en dat Nederland slechts als een pion in het schaakspel der grootmeesters van de wereldpolitiek wordt geofferd? Is het te verwonderen, wanneer grote bezorgdheid ons aangrijpt?

Uit deze bezorgdheid nu is het Legioen een jaar geleden geboren. Het werd hoog tijd. In onze toestand van geestelijke verslagenheid dreigden we een machteloze speelbal te worden van grote en kleine buitenlandse en binnenlandse politieke machten, die ten slotte verantwoordelijk zijn voor het vergeefse Nederlandse offer.

Het is een jaar vol moeilijkheden geweest. Niets is moeilijker dan geestelijke verslagenheid en apathie te overwinnen en tot frisse activiteit te brengen. En steeds zijn daar machten aan het werk, die enerzijds onze activiteiten pogen te verstoren of te verlammen en anderzijds het Legioen voor hun politieke karretjes pogen te spannen.

Het grote Nederlandse offer is het droevig resultaat van de grote onmacht en de nuteloosheid van de Nederlandse partijpolitiek, die het landsbelang uit het oog bleek te verliezen. Dit offer wordt thans gedragen door het gehele Nederlandse volk. Het betekent ook een grote bres in de verdediging van de vrije democratieën in het westen; in Zuid-Oost Azië betekent dit een totaal prijs geven van machtige steunpunten.

Terwijl Nederland nu met zijn resterende krachten zich moeizaam poogt te handhaven in de rij van de vrije naties, zijn ginds overzee miljoenen van de Indonesische volkeren het slachtoffer van het gif van de onrijpe vrucht van de boom der onafhankelijkheid.

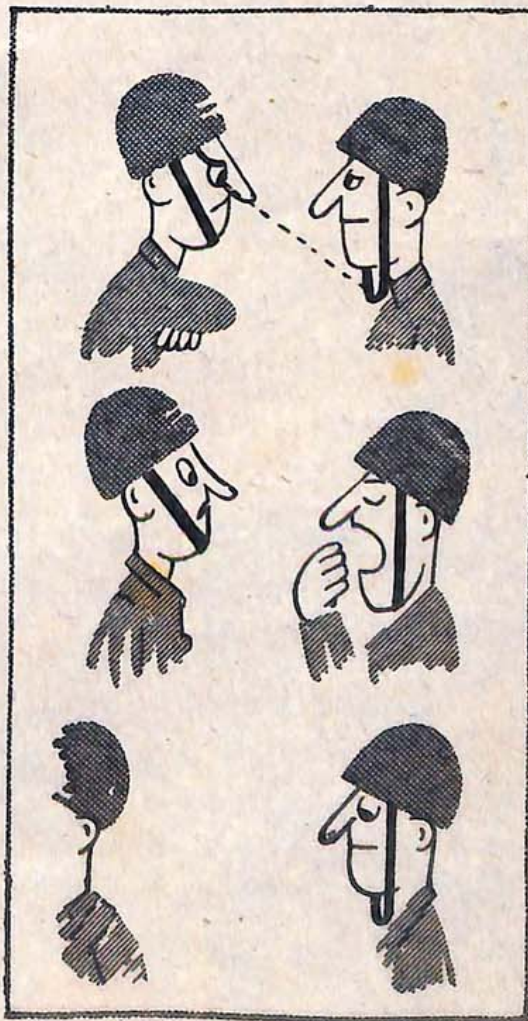
Millioenen anderen zijn willige werktuigen van Moskou geworden.

Naast de diepe bezorgdheid voor de eigen vrede, de eigen veiligheid en het recht, is het het diepe schuldbesef t.a.v. het rampzalige Indonesische volk, dat ons in het Legioen samenbundelt. Niemand zal dit meer begrijpen dan juist zij, die het vredige ruisen van de palmen, de tjemaras en de waringins hebben beluisterd en op zich in hebben laten werken.

Zo is het Legioen het geestelijk kind, dat ter wereld kwam door zijn afhankelijkheid aan Nederland en Indonesië. In zijn verdere groei zal het geleid worden door de gedachte van vrede, veiligheid en recht. Het zal niet gevoed worden met de bekrompen beginselen van de partijpolitiek.

Het zal opgroeien in het besef, dat de vuurpoel, waarin de wereld kort geleden gedompeld is, slechts een intermezzo is. Het zal het besef wakker roepen, dat duistere machten immer bezig zijn de Goddelijke geschenken, de mens gegeven, te ontfutselen en te verkrachten. Het zal blijven wijzen op het gevaar om in te dommelen in verslagenheid en opwekken om immer paraat te zijn voor de verdediging van die beginselen, waarop de kracht van Nederland is gegrondvest.

A. F. Pasanea.

- 1 Romswinkel
- 2 Swaan
- 3 Verbrugh
- 4 Dames
- 5 Smitshuysen
- 6 Schut
- 7 v. Uden
- 8 Pasanea

Hier
klopt
het
hart

VOOR DE OPBOUW VAN ONS LEGIOEN IS HET
NOODZAKELIJK

- Eerstens..... een capabel, homogeen en krachtig Hoofdbestuur met frisse ideeën.
- Eerstens..... goede afdelingsbesturen, bestaande uit lui met initiatief en doorzettingsvermogen, die de belangen van ons Legioen nummer één kunnen stellen.
- Eerstens..... een Redactie-Commissie voor een belangrijk gedeelte bestaande uit vakmensen, die vanzelfsprekend de geest van ons Legioen kunnen aanvoelen.
- Eerstens..... een in alle geledingen ver doorgevoerd zuinig financieel beheer.
- Eerstens..... zonder meer paal en perk stellen aan intriges in welke vorm ook.
- Eerstens..... Administratie, redactie en drukker in één plaats. Eén hoofdkwartier.
- Eerstens..... in al onze handelwijzen ons OPEN VIZIER voor ogen houden.
- Eerstens..... door persoonlijk voorbeeld anderen voor ons Legioen interesseren.
- Eerstens..... Onze kostbare tijd niet verbeuzelen met futilliteiten. Minder praten, meer doen.
- Eerstens..... Onvoorwaardelijk moet de kern van ons Legioen OUWE JONGENS blijven.
- Eerstens..... zonder pardon uitstoten van de verkeerde elementen.
- Eerstens..... Ons niet laten spannen voor verkeerde karretjes.
- Eerstens..... Beslist geen gezelligheidsvereniging. Op de goede manier mag het nuttige met het aangename verenigd worden, doch het eerste dient te domineren.
- Eerstens..... het vertrouwen in het algemeen te doen winnen.
- Dan..... Krachtige en snelle opbouw. De eerste leus moet zijn OP NAAR DE HONDERDDUIZEND.
- Dan..... een orgaan waar we met recht trots op kunnen zijn. Inspirerende vonken moeten er af vliegen.
- Dan..... Daden stellen. Onze stem laten horen in de van belang zijnde zaken. Bij wijze van spreken worden deze ons regelmatig op een presenteerblaadje aangeboden.
- Dan..... zonder pardon en zonder aanzien des persoons actie nemen tegen alles wat het Rijk der Nederlanden kan schaden, onder uitdrukkelijk beding dat een eenmaal ondernomen actie ook tot resultaat wordt gebracht.
- Dan..... krachtige propaganda. Bijv. propagandamateriaal zoals het American Legion dat verspreidt.
- Dan..... Op alle mogelijke en verantwoorde wijzen laten zien dat ONS Legioen er is.
- Dan..... Voortdurende waakzaamheid tegen verkeerde infiltratie, tegen figuren die met listige oogmerken de leiding in handen proberen te krijgen.
- Dan..... voor 100% de belangen van onze legionnaires behartigen, mits wij ons voor de normale gevallen niet op het terrein van bestaande instellingen begeven.

NEDERLAND HEEFT ONS NODIG. TEVEEL KOSTBARE TIJD IS REEDS VERLOREN GEGAAN. LATEN WIJ EEN STREEP ZETTEN ONDER HET VERDOMD SLAPPE GEDOE EN OP KORTE TERMIJN LATEN ZIEN DAT WIJ INDERDAAD TOT IETS IN STAAT ZIJN.
Op je post!!!

J. J. Swaan.

Neerlands Onafhankelijkheid herdacht

*Rede, gehouden door de Generaal Van Heutz
op 17 November 1913 ter gelegenheid van
het eeuwfeest van Nederlands onafhankelijkheid*

Mijnheer de Burgemeester, Generaal Stellingcommandant, Dames en Heren, Daartoe door het hoofdbestuur van de Vereniging Volkswaerbaarheid met aandrang aangezocht, heb ik op mij genomen bij deze plechtigheid een kort inleidend woord te spreken.

Art. 180 1e lid van de Grondwet zegt. Alle Nederlanders daartoe in staat, zijn verplicht mede te werken tot handhaving der onafhankelijkheid van het Rijk tot verdediging van zijn grondgebied.

Wij vierten thans het honderdjarig feest onzer in 1813 herstelde onafhankelijkheid, maar dat wij dit kunnen doen is helaas niet te danken aan de algemene enthousiaste medewerking van alle Nederlanders om zich in vredetijd met ernst voor te bereiden voor de taak die in oorlogstijd hun plicht is, het met de wapens in de hand handhaven van hun grootste bezit, hunne onafhankelijkheid. En juist omdat de tijden er niet naar zijn geweest om te kibbelen over questies en beginselen, maar wel om het noodzakelijke „Allen waerbaar” op de voorgrond te schuiven, zijn wij Nederlanders in de heilige ons door de Grondwet opgelegde plicht te kort geschoten.

Zeker, de thans afgelopen eeuw, de eeuw onzer hernieuwde onafhankelijkheid 1813-1913 toont een grote tegenstelling met haar voorgangster 1713-1813, de eeuw na de vrede van Utrecht van slapheid, tweespalt, pruiken, achteruitgang en ondergang als natuurlijk slot. Maar de eeuw daarvoor 1613-1713, het tijdperk van onze grootste roem, toen wij onder beroemde en bekwame stadhouders, tevens legeraanvoerders, onze grote Raadspensionaris, onze gevreesde zeelieden vaak de weegschaal van Europa mede in handen hadden. Deze eeuw van eerbied en ontzag voor de Nederlandse naam, waarop wij nog altijd met trots wijzen, hebben wij tot dusverre niet weten nabij te komen, al mag ook, gelukkig, getuigd worden, dat, vooral in de laatste kwarteeuw op velerlei gebied grote vooruitgang bestaat en weer de geest der voorvaderen uit het roemrijkste tijdperk onzer geschiedenis begint te ontwaken.

Ik zeg: begint te ontwaken. Want, niettegenstaande wij nu al weder opnieuw geplaatst zijn in de rijen van de onafhankelijke naties, meer dan de eerste schreden op de goede weg om wederom eerbied en ontzag bij andere volken te wekken, hebben wij nog niet afgelegd; naast ontwikkeling van talent, van kunst, energie, van durf en intellect op velerlei gebied, is daarom beslist noodzakelijk dat de gehele wereld de overtuiging krijgde dat het Nederlandse volk sterk is, dat het volkomen in eigen kracht geloofd. Hiertoe moet de opvoeding van de aanvang af zodanig zijn dat orde, tucht en discipline overal zichtbaar op de voorgrond treden; dat algemeen, door de gehele natie de ernstige wil, ja het brandend verlangen blijke om deel uit te maken van 's lands weermacht.

Geen sprake behoort er dus meer te zijn van de hoop of het verlangen om b.v. vrij

te loten van de nationale militie, integendeel moet een ieder beslist van zijn wens doen blijken, er een eer in stellen om zijn militieplicht te vervullen, de regering aldus noodzakende tot afschaffing van de loting; tegen afkeuring van de militie moet men kampen in stede van die te zoeken en zij aan wie het voorrecht van onvoorwaardelijke geschiktheid niet ten deel valt, moeten trachten bij administratieve of geneeskundige dienst als anderzins althans het hunne bijdragen tot schraging van 's lands weermacht.

Voorts dient ook deze categorie zich dringend aan te melden voor oefening bij de Vereniging van Volkswaerbaarheid, want vele zwakken en niet ernstig gebrekkigen zijn toch immers geschikt voor diensten in tijd van oorlog of gevaar welke niet een geheel gezonde en krachtige man vereisen en leren schieten ieder.

Is eenmaal de geest van geoefend en waerbaar te willen zijn in de Natie gevaren, dan kan Nederland met een gerustheid de toekomst tegemoet gaan, kan weer van zich gaan afspreken zoals onze voorvaderen zo vaak deden in de zo juist genoemde eeuw van 1613-1713, en algemeen in Europa zal de overtuiging zich vestigen, dat Nederland in staat is om, zo nodig, zijn heilig bezit, zijn onafhankelijkheid, tegen iedere aanrander met vrucht te verdedigen.

De Nederlandse vrouw — de moeder en het jonge meisje — kan veel doen om dit alles te bevorderen. De moeder door opvoeding en invloed in de geschetste richting op haar kind, het meisje door voorkeur te tonen voor jongens die gezond zijn naar lichaam en geest, bewijzen geven van behendigheid in allerlei sport en lichaams oefeningen en lust tonen in de oefeningen van de padvindsters en waerbaarheidsverenigingen als ook van de op militaire leest geschoelde vrijwilligerskorpsen o.a. de Koninklijke Nederlandse Waerbaarheidsvereniging, het Nijmeegse Vrijwilligerskorps enz.

Het meisje voorts door zelve lid te worden van Volkswaerbaarheid, aan door haar geschikte oefeningen deel te nemen en zich c.q. aan te sluiten bij de afdeling Verpleegsters te velde der Vereniging.

Nu ja, zo zullen velen wellicht denken: het is de Atjeh-generaal die zo spreekt, tot hem zegt het Haagse Vredespaleis zeker niets?

Het tegendeel is waar. Met grote belangstelling, met aandoening zelfs woonde ik de 28e Augustus de plechtige opening van het Vredespaleis bij.

Grote eerbied gevoel ik voor de schenker van dit Paleis en voor de vele mannen op het gebied van Internationaal Recht, die op de Vredesconferenties aan het tot stand brengen van de eeuwige vrede ussen beschaafde naties hun beste krachten wijden en hopen ten slotte de oorlog, die vele schatten, ja, de grootste rijkdom der naties — de krachtige jonge gezonde mannen — verslindt of verminkt, te doen vervangen door de internationale rechtspraak. Met velen uwer, ja, ik durf wel haast zeggen met u

allen, noem ik met volle overtuiging dit het schoonste ideaal dat men zich dromen kan, het ideaal dat beschaafde volken eendrachtig samenwerken voor de grote zaak der mensheid, vrede door recht: Wij Nederlanders kunnen ons dus gelukkig prijzen dat het wereldvredepaleis, uit Amerikaanse bron ontsproten, op onze bodem staat. Maar om nu in de conferenties der Naties, voortaan in dat Vredespaleis te houden, met gezaghebbende stem te kunnen mede spreken, om algemeen de overtuiging te kunnen vestigen dat wij niet de vrede prediken en wensen uit vrees voor mogelijk verlies onzer onafhankelijkheid of van het rijke Aziatisch deel van ons Koninkrijk dat Insulinde heet, maar dat wij uit volle overtuiging de vrede wensen, moeten wij zeker tot aan het tijdstip waarop dat ideaal, dit verheven idee werkelijkheid is geworden, sterk zijn, zeer sterk, zowel te land als ter zee, in Nederland en in Nederlands-Indië.

De bereiking van het hier door mij geschetste heeft in 1900 voorgezeten bij de stichters van de Vereniging Volkswaerbaarheid. Niet het stichten van een Volksleger in tegenstelling van een militieleger, geen nabootsen van een Zwitsers stelsel als anderzins. Het enige was: de waerbaarheid van het Nederlandse volk te helpen ontwikkelen.

Het doel is schoon, is verheffend. Het is alrengs begrepen en toen door de Regering gesteund. De organisatie breidde zich geleidelijk uit over geheel Nederland, maar nam toch niet de vlucht, welke in 's lands belang noodzakelijk is.

Het ligt niet op mijn weg als inleider van deze plechtigheid om daarvan een schets te geven. Voor zoveel nodig of gewenst kan dit gedaan worden door de heer Dudok van Heel, als deze zo aanstonds aan U Mijnheer de Burgemeester in vredestd, en bestemd voor Generaal Stellingcommandant in geval van oorlog, uit naam van de Vereniging Volkswaerbaarheid de Nederlandse vlag zal aanbieden welke deze vereniging gemeend heeft bij de viering van Nederlands 100-onafhankelijkheidsfeest op heden aan de hoofdstad van het Rijk van Nederland te moeten aanbieden als symbool van de vrijheid en onafhankelijkheid.

Noemde ik zo even ook het Groter Nederland dat Insulinde heet, ik wens dit uitgestrekte, mij zo na aan het hart liggende bloeiende deel van ons Vaderland van harte

toe, dat de Vereniging Volkswaerbaarheid spoedig termen moge vinden haar zo uitermate nuttig werk ook daar uit te strekken. Daar zal zij niet slechts een groot, maar tevens een zeer vruchtbaar veld van werkzaamheden vinden, bevolkingen van verschillende landaard en godsdienst, van welke tot dusverre slechts een deel in het staande leger eendrachtig naast elkander voor Nederlands eer heeft gestreden, bevolkingen die blijkens de evolutie der laatste jaren alle om deskundige leiding roepen, maar als deze hun geword, even houw en trouw als hier geboren Nederlanders de eer van onze geliefde driekleur van de Nederlandse onafhankelijkheid onder het zo geliefd Oranje Vorstenhuis zullen helpen verdedigen.

Steeds meer van deze, onze donker getinte broeders, met hun vurige zwart ogen komen hier te lande hogere intellectuele ontwikkeling zoeken dan zij in Insulinde vinden; maak ook onder deze studerende jeugd, onverschillig tot welk ras zij behoren, propaganda voor uw zo nuttig, verheven werk; met hen bij hun terugkeer in hun geboorteland, Groter Nederland, kan de Vereniging Volkswaerbaarheid dan haar verheven werk voortzetten in een midden, dat blijken zal niet nodig te hebben aangespoord te worden tot geloof in eigen kracht, in zijn roeping.

Ik eindig met het uitspreken van geloof en vertrouwen in de toekomst van de Nederlandse natie, onder welke ik ook begrijp de Nederlandse onderdanen, ingezetenen van Nederlands-Indië; ik hoop en vertrouw dat de viering van dit eeuwfeest allen die nog twijfelen aan ons kunnen als wij willen, de grote waarheid zal inprenten van de schone woorden waarmee de tegenwoordige voorzitter, de heer A. E. Dudok van Heel in het feestnummer van „Allen Waerbaar” bij gelegenheid van het 100-jarig bestaan der Vereniging Volkswaerbaarheid zijn pakkend artikel „Geloof” besloot:

Geen rots staat zo vast in de branding der baren,

Geen eik groeit zo fier in groei krachtige aard,

Als 't Volk dat — wat brenge de wis'ling der jaren

Geloof in zich zelf en zijn roeping bewaart.

Publicatie van deze rede werd welwillend toegestaan door de dochter van de Generaal, mevr. M. v. d. Weiden-van Heutsz.

Effe in de hande spuge!

Verantwoording Korea Actie.

Eerste verantwoording	f 55.80
abusievelijk vermeld J. H. te W.	„ 0.75

??? te ???	f 55.05
C. L. G. G. L. te H.	„ 1.50
G. F. te H.	„ 5.—
E. de B. te S.	„ 0.50
H. G. D. te T.	„ 2.50

Totaal 2e verantwoording	f 65.05
--------------------------	---------

Weer iets!!! Als het zo door gaat heeft het Legioen het verlof-centrum in Tokio in orde, als in Korea alles O.K. is en de troep naar huis.

Afdelings-besturen blijken op dit gebied ook niet thuis te zijn. Een droevige vertoning. Er kwamen enkele boeken binnen van de heer De Kat te Twello, die ook een tijdschriften-Race zal organiseren.

Het schaamrood staat mij op de kaken, want in Nieuw-Guinea zijn ook nog tehuizen. Wij weten zelf, wat voor waarde een goed tehuis, cantine heeft. Waren ze er in jouw tijd niet, dan kankerde je de hele boel bij elkaar. En nu een kleine groep, dat maken wij niet orde. Slappe zaak! de fixers, die niets fixen. Daar waren we gewoon 't samen op te knappen, nu ook.

Iedere legionnaire geeft zijn volle medewerking. Laten wij de „ouwe jongens” van „nu” recht in de ogen durven te kijken, als „ouwe jongens” van toen.

Nagekomen gift van afd. Nijmegen f 28.—

DE AMBONEZENKWESTIE

In nummer 23 heb ik over dit onderwerp geschreven. Nu is er wat gebeurd en ik acht het juist om er weer 'op terug te komen.

Onze Regering heeft zich ten langen leste uitgesproken over Nieuw-Guinea; we houden het. Hiermede is de grondslag gelegd voor de verdere ontwikkeling van dat gebied, want eerst nu heeft het zin om er te gaan werken. Men kan aan deze verklaring nog wel bedenkelijke kantjes vinden, maar zij is er en hij stemt hoopvol.

En zij geeft ook de mogelijkheid om aan de tijdelijke „oplossing”, die we voor onze Ambonnezen hebben, een betere draai te geven. Want wat het nu is is pet. Zij hebben indertijd al gevraagd om hun dan onder te brengen op een eiland bij Nieuw-Guinea; zij komen daar in een voor hen heel wat dragerlijker klimaat en ook al komen zij dan niet terecht in een bestaande maatschappij, dan is het toch nog heel wat beter dan temidden van een volk te leven, waarmede toch geen samensmelting en éénwording plaats vindt. En dit laatste wordt van beide zijden niet gewenst, al is men ook nog zo op een goede verstandhouding gesteld.

Maar dat eiland had toch ook helemaal geen zin indien we het toch snel weer zouden weggeven. Nu er wordt gezegd, dat we het houden, is dat volkomen anders. Dan zit er veel in.

Natuurlijk zijn er vele moeilijkheden te bedenken. Laat ons enkele nemen. Huisvesting. Die is er natuurlijk niet. Maar die is te maken en dat kunnen ze dan nog zelf doen. Want al deze mannen zijn in staat om van de plaatselijke materialen, vooral bamboe, hout en atap, woningen te maken, die aan redelijke eisen in dat klimaat voldoen. Hiervoor kunnen een 500 man vooruit gestuurd worden met de nodige gereedschappen en die kunnen er een aantal dorpen bouwen onder toezicht van de genie en de medische dienst. Voeding. Ook deze zal men er maar zo niet vinden. Maar ook hier moet alles naar de kampen worden opgevoerd en veel wat hier gegeten wordt, komt ook van grondstoffen uit het buitenland. Dan kan er daar voor hetzelfde geld ook wel eens een schip aandoen met rijst en dergelijke. En groententuinen kunnen ze zelf aanleggen en de groenten planten waar zij vanouds aan gewend zijn. Het zal trouwens dan toch van belang zijn om er een landbouwconsulent te plaatsen, die hen instructies op dit gebied geeft, want dat is iets, waar zij altijd, vooral ook

als ze weer naar het eigen land terug kunnen, zeer veel aan zullen hebben.

Medische verzorging. Hiervoor zal men gewoon een paar doktoren moeten meezenden, liefst Ambonnezen. Verder een paar verpleegsters en men zal er een hospitaaltje en een paar ziekenzalen moeten inrichten. En dan moet men daar zelf vrouwen en meisjes verder in verpleging instructie geven. Ze hebben er heus wel aanleg voor en het heeft voor hen blijvende, grote waarde.

Onderwijs. Dit is ook een kwestie van het bouwen van een aantal schooltjes en een aantal onderwijskrachten. Men zal zich wel in hoofdzaak moeten beperken tot lager onderwijs in het Maleis, maar eenvoudig ambachtsonderwijs en cursussen op het gebied van land- en tuinbouw en visserij verdienen ook zeer veel aanbeveling.

Als men maar wil dan zijn zulke moeilijkheden wel op te lossen en dan kan men daar komen tot een normaal kampongleven in gezinsverband. Daarbij zal men ook geregelde bezigheden krijgen, de mannen zullen een stukje grond bewerken, de vrouwen zullen het huishouden doen en gewoon het potje koken. Men heeft onder deze Ambonnezen genoeg mensen die in die maatschappij een leidende functie kunnen vervullen; een algemeen leider, die te vergelijken zal zijn met de vroegere Controleur Binnenlands Bestuur voor wat zijn taak betreft en een aantal kamponghoofden, allen met een paar hulpjes. Er zou dan tevens kunnen blijken dat op die eilanden, als er maar mensen voor zijn, ook best nog wat te bereiken valt en dat zo'n maatschappij zich op de duur zelf gaat bedruipen.

Maar in ieder geval zou het voor deze Ambonnezen een veel prettiger bestaan zijn dan ze thans hebben en een einde maken aan een onhoudbare toestand, die ook behoorlijk in de papieren loopt, maar in het bijzonder moreel hoogst schadelijk is.

Wij geloven niet dat het nodig is hier weer politieke bezwaren tegenin te brengen. Het geval is volkomen te verdedigen want in de kwestie van de oorlog in de Zuid-Molukken zit alle schuld bij de Republiek Indonesia. Dat men van die kant aanmerkingen zal maken is zeker te verwachten, maar die komen er toch ook bij vestiging van emigranten en ondernemingen op Nieuw-Guinea. Daartegenover past voor ons alleen maar om te zeggen: wij houden het en wij zullen er doen wat nodig is en goed is.

Martoewa.